

Rose

โศตาคูณสิ้นโลก

重生宅男的末世守则

เล่ม 2

暖荷

นวนิยาย

เขียน

เมื่องเหวิน

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ว่าแต่ฟ้าเพดานมันติดยังไงล่ะ
หลี่เถี่ยวและเพื่อนสู่มหัวกันอ่านคู่มือแต่งเติมบ้าน
พวกเขาหยิบคู่มือเล่มนี้ติดมือมาจากศูนย์อุปกรณ์แต่งบ้าน
ตอนออกไปรวบรวมทรัพยากรคราวก่อน
เพราะอาศัยเจ้านี้ ทุกคนถึงได้จัดการผนังของทั้งสามห้อง
และปูกระเบื้องพื้นเสร็จอีกสองห้องโดยใช้เวลาเพียงสั้นๆ แบบนี้

- นวนิยาย

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบกรกรุ๊ป

โอดาคุวันสิ้นโลก เล่ม 2

重生宅男的末世守则

Rose

โน้ตเครื่องปริ้นท์ของมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Rose Publishing

《重生宅男的末世守则》 Vol. 2

Original story and characters created and copyright © Author: 暖荷 Nuan He

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)

Illustration granted under license granted by CITE PUBLISHING LIMITED

Illustrations by 黑色豆腐

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

หน่วยหอ.

โอดาคุวันสิ้นโลก เล่ม 2 / หน่วยหอ: เขียน: เมิ่งเหวิน: แปล จาก 重生宅男的末世守则 - กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(4), 352 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 186)

1. นวนิยายจีน. I. เมิ่งเหวิน, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว พ309 ล.2

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4662-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาฝ่ายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จิระพร • บรรณาธิการฝ่ายการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร ปิยรัตน์ พินิจประภา • บรรณาธิการ ปรีญาพร ทองควนเล็ก

บรรณาธิการต้นฉบับ ธัญรัตน์ นิมากรจรัส • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ จิรณัทย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระขอ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายรุ้งกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำภายใต้

บริษัทอมรินทร์มัลติมีเดีย จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จันทน์ ต.บ่อหลวง อ.บางกวย จ.พิจิตร 33130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 355 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

การต่อสู้และฟันฝ่าเรื่องราวสุดระทึกในยุควันสิ้นโลกนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ หลังทีมโอตาคุเอาชีวิตรอดกลับมาฐานที่มั่นได้อย่างปลอดภัย พวกเขายังต้องเผชิญอุปสรรคและเรื่องราวชวนปวดหัวภายในกำแพงโลหะนี้อีกครั้ง ทว่าในเรื่องร้ายๆ ก็มักจะมีเรื่องราวดีๆ ซ่อนอยู่เสมอ *โอตาคุวันสิ้นโลก เล่ม 2* จะพาเหล่าทีมโอตาคุและท่านผู้อ่านไปพบกับเรื่องราวของมิตรภาพและความรักที่ค่อยๆ ถักทอจนแน่นแฟ้นท่ามกลางความโหดร้ายของมนุษย์ในช่วงกบฏ และการค้นหาความหมายของชีวิตในยุควันสิ้นโลก

มาช่วยกันเป็นกำลังใจให้เหล่าชินและเหยียนเฟยกับความสัมพันธ์ที่พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ทว่ากลับคลุมเครือนี้ รวมถึงมิตรภาพ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันของเหล่าทีมโอตาคุชั้นลึบหก พวกเขาจะสามารถประคับประคองและร่วมมือกันต่อสู้ฟันอุปสรรคในยุควันสิ้นโลกได้อย่างไร มาอ่านเรื่องราวของพวกเขากันต่อเลยค่า

Rose

บทที่

44

แผ่นเหล็ก

ดึก ๆ ๆ

ริมนกนมีแผงขายเครื่องครัวสเตนเลสอยู่บ้าง แต่ของพวกนี้ซื้อไปเดี๋ยวก็เสียเปรียบ ซื้อมารวมกับของอื่น ๆ ก็ไม่คุ้ม แถมของมีน้อยเกินไป หลัวซวินมองดูอยู่สองสามร้านแล้วจึงเดินต่อไปข้างหน้า

ฝ้ายเหียนเพยไม่ได้อยากเดินดูของเลยสักนิด เขารู้อยู่แล้วว่าบ้านหลัวซวินมีครบหมดทุกอย่าง ตอนนี้องเขาต้องการแค่โลหะเท่านั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงตลาดถนนคนเดินที่สภาพเหมือนตลาดนัดของมือสองอย่างในตอนนั้นที่ทำให้เหียนเพยผู้คุ้นชินกับความเป็นระเบียบสะอาดสะอ้านเกิดความรู้สึกไม่รู้จักจะวางมือวางไม้ไว้ตรงไหนดี

อย่างรถขายกางเกงชั้นในกับเสื้อซับในเมื่อกี้ ถึงเขาจะต้องการซื้อ แต่เมื่อเห็นคนอื่นยืนมุงรุมเลือกกันเต็มไปหมด เขาก็ไม่อยากเบียดเข้าไปแย่งซื้อกับคนพวกนั้น ไม่รู้ว่าของเหล่านั้นถูกใครจับใครเลือกมาบ้าง เจอลingsกปรกมาแล้วมากน้อยแค่ไหน

ขนาดกางเกงชั้นในกล่องใหญ่ที่เจอในซูเปอร์มาร์เก็ตพร้อมกับพวกหลั่เถี่ยก่อนหน้านี้ เหียนเพยยังรู้สึกว่าจะสะอาดกว่าของพวกนี้เป็นไหน ๆ

จู่ ๆ ก็มีเสียงร้องให้ดังแว่วมาจากทางด้านหน้า ทั้งสองจึงเงยขึ้นมองด้วยความสนใจใคร่รู้ พวกเขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังตีลูกตัวเอง ปาก

ก็ต่อว่า “บอกแล้วใช่ไหมว่าให้กินแค่ครึ่งเดียวพอ ถ้านั้นก็กินไปเลยไป! กินให้หมดเลยนะ!”

อีกด้านหนึ่งก็มีลูกค้ายากำลังทะเลาะกับคนขาย “ของแคะนี่มันคัมกับบิสกิตครึ่งถุงหรือ หิวจนเป็นบ้าไปแล้วหรือยัง?”

หลังชววินถอนหายใจแล้วเปรยขึ้นประโยคหนึ่ง “ตอนนี้ก่อสร้างกำแพงรอบนอกอยู่ไม่ใช่หรือ ทำไมผู้คนถึงมาอยู่ที่ตลาดกันเยอะนัก”

“น่าจะเป็นพวกคนที่เพิ่งย้ายมาใหม่ในช่วงวันสองวันนี้” เหยียนเพยกวาดตามองรอบๆ เห็นหลายคนมีท่าทีแข็งกร้าวหัวท้าวและแฝงกลิ่นอายของความกระหายเลือด แตกต่างจากคนที่อาศัยในฐานที่มั่นตั้งแต่ช่วงแรกไม่น้อย

“เลี้ยวไปดูของตรงแยกข้างหน้านั้นกันดีกว่า ถนนตรงนั้นกว้างกว่าไม่แน่นอนเจอของดีก็ได้”

ถนนด้านหน้ากว้างกว่าทางที่พวกหลัวชวินเดินผ่านมาจริง แต่ตลอดสองข้างทางกลับมีรถหลากหลายประเภทจอดเต็มไปหมด ส่วนมากเจ้าของรถพวกนี้คือคนที่ยังไม่ได้มีการจัดสรรที่พัก ทว่าพวกเขาก็ยังโชคดีกว่าคนที่เดินเข้ามาหรือคนที่มากับรถช่วยเหลือของทางการหลายเท่าอย่างน้อยพวกเขาก็ยังมีรถไว้อาศัยนอนได้

แผงลอยตรงนี้ส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนทางเท้า เว้นที่ว่างกลางถนนไว้ให้รถเล่นสัญจรได้

เมื่อมีรถมากก็หมายความว่ามีโอกาสแลกเปลี่ยนข้าวของที่สมน้ำสมเนื้อมากขึ้นเช่นกัน ความสนใจของหลัวชวินจึงกลับมาอีกครั้ง ขณะย่างเท้าเตรียมแทรกตัวเข้าไป ก็พบว่าแขนของเขาถูกรั้งไว้

เหยียนเพยเอ่ยด้วยสีหน้านิ่งๆ “อย่าเดินเร็วนักสิ เดียวก็โดนเบียดจนพลัดกันหรอก” พุดพลางคว้าข้อมือของอีกฝ่ายไปจูงไว้แบบเนียนๆ

แม้ไม่ได้สัมผัสข้อมือ แต่อุณหภูมิที่ส่งผ่านแขนเสื้อกลับทำให้หลัวชวินชวนเซเล็กน้อยก่อนจะตั้งหลักยืนได้อย่างมั่นคง เหยียนเพยยังคงคาดหน้ากากผ้าเวลาที่ต้องออกจากบ้านเหมือนทุกครั้ง จึงเผยให้เห็นเพียงดวงตาเฉียบคมที่ดูทรงพลังและเปี่ยมเสน่ห์กว่าคนทั่วไปคู่หนึ่ง ทำให้

หลัวชวินมองไม่ออกว่าตอนนี้เขามีสีหน้าอย่างไร

หลัวชวินไม่เคยมีประสบการณ์เดินจับมือถือแขนพากันเลือกซื้อของกับใครมาก่อนเลยในชีวิต แขนขาของเขาพานไม่สัมพันธ์กันขึ้นมา ทำให้เดินก็เก้งก้างประหลาดๆ รวากับซอมบี้ที่เดินเร่ร่อนอยู่นอกฐานที่มั่น เล่นเอาผู้คนที่เดินผ่านมาเห็นพอดีคิดว่าเขาเป็นสัตว์ประหลาดที่ติดเชื้อไวรัสมา และไม่แน่ใจว่าจะกลายพันธุ์ขึ้นมาเมื่อไร ถึงกับตกใจรีบขยับถอยห่างบ้างก็แทบอยากหนีไปคว่ำอะไรมาพาดหัวของเขาลึกที่สองที

โชคที่บนถนนมีคนค่อนข้างเยอะ คนอื่นที่ไม่ทันสังเกตเห็นท่าทางผิดปกติของเขาจึงมีมากกว่า ส่วนคนที่เห็นแล้วตระหนกตกใจก็แค่หลบหลีกไปไกลๆ ไม่ได้เข้ามาหาเรื่องอะไร ไม่อย่างนั้นคงมีคนได้ขายหน้าจนแทบแทรกแผ่นดินหนีไปแล้ว

“ท้อเหล็กนี่” ทันใดนั้นหลัวชวินเห็นรถบรรทุกคันหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลจนของที่ดูคล้ายกับท้อเหล็กมาเต็มคัน เขาสลัดความรู้สึกเคอะเขินเรื่องที่จับมือถือแขนกันทิ้งไปโดยพลัน แล้วรีบเข้าไปยังรถคันนั้น

เหยียนเพยเร่งเดินตามไปด้วยดวงตาเป็นประกายไม่แพ้กัน

ด้านหน้ารถที่ขายท้อเหล็กมีคนยืนมุงอยู่ไม่น้อย หลัวชวินพยายามแทรกตัวอยู่คู่หนึ่งก็เบียดเข้าไปไม่ได้ ครั้นแล้วก็ได้ยินคนขายตะโกนขึ้นเสียงดัง “บะหมี่แพ็คห้าซอง หนึ่งแพ็คแลกท้อเหล็กหนึ่งเมตร อยากซื้อให้รีบซื้อ ขายวันนี้นั่นเดียวเท่านั้น!”

“บะหมี่ห้าซองกับท้อเหล็กหนึ่งเมตรเหอะ” หลัวชวินมูมปากกระตุก พวกเขาต้องการเหล็กจำนวนมาก แต่พ่อค้ารายนี้หน้าเลือดไม่เบา ต่อให้เขาชนบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาหมดบ้าน เกรงว่าคงแลกได้แค่ท่อระบายทำความร้อนใต้พื้นเพียงห้องเดียว

เมื่อได้ยินข้อเสนอนี้ คนจำนวนไม่น้อยต่างก็ก้าวถอยอย่างหมดหวัง เพราะค่าขายด้วยไม่ลง ปัจจุบันฐานที่มั่นไม่ได้แจกอาหารฟรีแล้ว ถ้าอยากกินข้าวต้องทำงานใช้กำลังแลกมา ไม่ทำงานก็ไม่มีข้าวกิน หากไม่เสี่ยงดันรนออกไปหาเสบียงนอกฐานที่มั่น ก็ต้องไปลงชื่อทำงานสร้างกำแพงสร้างที่พักอาศัยตามจุดที่ทางการกำหนดไว้ ซึ่งปัจจุบันมีอีกหลายจุดที่ยัง

ไม่แล้วเสร็จ จำเป็นต้องใช้แรงงานจำนวนมาก เพราะเหตุเช่นนี้เองถึงเพียงพอให้ทุกคนอึดท้องได้

คนส่วนใหญ่เต็มใจที่จะกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปวันละซองกับหมั่นโถว ลูกใหญ่ของฐานที่มั่น ฉะนั้นการใช้บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปห้าซองแลกท่อเหล็กหนึ่งเมตรแบบนี้ ไม่ว่าใครต่างก็รู้สึกว่ามันคุ้มเอาเสียเลย

ครั้นดูเหมือนไม่มีใครยอมซื้อขายด้วย คนขายท่อเหล็กก็ซุบปากท่อเหล็กในมือแล้วตะโกนขึ้นอีก “บะหมี่ห้าซองแลกท่อหนึ่งเมตรคุ้มจะตาย ออกไปพาดซอมบี้ด้วยท่อเหล็กที่เดียวจอดไม่ต้องเปลืองแรงอาวุธแรงๆ แบบนี้จะไปหาได้จากที่ไหน พลาดโอกาสทองครั้งนี้แล้วจะเสียใจนะ!”

หลัวชวินยังไม่ได้แทรกเข้าไปด้านใน เพียงฟังคำบาร้องอยู่ไกลๆ ก็หันไปบอกเหยียนเพยที่ยืนอยู่ข้างกัน “ไม่คุ้มเลย ไปกันเถอะ”

จริงอยู่ที่อาวุธเป็นของสำคัญ แต่คุณภาพในการสังหารของท่อเหล็ก หรือจะเทียบเท่ามีดผ่าแดงโม่ ยิ่งไปกว่านั้นเวลานี้อาหารกลายเป็นสินค้าขาดแคลน อีกทั้งท่อเหล็กเจ้านี้ก็บางมาก เอาไปพาดซอมบี้ไม่กี่ทีก็บิंदอหมดแล้ว ความทนทานสู้ก้อนอิฐไม่ได้ด้วยซ้ำ

เหยียนเพยเดินตามหลัวชวินไปโดยไม่โต้แย้ง สิ่งที่พวกเขาต้องการคือวัสดุ ขอแค่ทำจากโลหะ ทนทานต่อการใช้งาน และมีขนาดใหญ่ หรือมวลเยอะเป็นพอ ดังนั้นทั้งสองจึงไม่สนใจสินค้าที่ใช้ประโยชน์ได้อย่างเดียว หากกลับตั้งราคาสูงลิ่วเช่นนี้

จู่ๆ หลัวชวินก็กลับเป็นฝ่ายพลิกมือมากุมหลังมือเหยียนเพย หัวใจของเหยียนเพยพลันเต้นเร็วขึ้นเล็กน้อย การหาเศษหาเลยแบบนี้จะมีก็แต่ฉวยโอกาสตอนที่คนเยอะๆ แล้วกลัวว่าจะถูกเบียดจนพลัดหลงกันแบบนี้แหละ

ถนนสายนี้ยาวจากเหนือจรดใต้ ในยุคก่อนวันสันโลก หากมุ่งหน้าขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ สามารถไปถึงย่านใจกลางเมืองได้เลย ส่วนตอนนั้นก็เส้นทางสายหลักไปสู่ประตูฐานที่มั่นเช่นกัน ตลอดทางทั้งคู่เห็นแผงขายสินค้าประเภทโลหะอยู่หลายร้าน ส่วนมากเป็นกะละมังและชามสแตนเลส

แต่ราคาภาชนะที่ใช้ได้จริงประเภทนี้ไม่ถูกเลย

ทุกคนไม่ได้โง่ ในช่วงกลียุคแบบนี้ ใครจะรู้ว่าจะเกิดอันตรายขึ้นมาวันไหน ใช้ถ้วยโถโอชามนะเธอ เธอๆ แบบนั้นคงมีเงินเหลือเฟือเพื่อจนไม่รู้จะใช้ทำอะไรแล้วนั้นละ

กระทั่งทั้งคู่เดินเลี้ยวมายังถนนเล็กๆ อีกสายที่มีแสงลอยและรรจจาจอตขายของกันแน่นขนัด คิดไม่ถึงว่าจะบังเอิญเจอรถบรรทุกคันหนึ่งจอดอยู่ข้างทาง บนรถนั้นบรรทุกทุกแผ่นเหล็กกล้ำมาเกือบครึ่งคัน ทั้งสองเห็นแล้วถึงกับตาลุกวาว ในที่สุดพวกเขาก็หาเจอจนได้

“ของพวกนี้ขายยังไ้ครับ” หลัวชวินตรบถ หลังจากเหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นคนขายจึงต้องตะโกนถาม

“มาแล้วๆ!” ชายคนหนึ่งปากคาบบุหรืกระวีกระวาดวิ่งออกมาจากกลุ่มคนที่อยู่หน้าประตูเขตชุมชน โดยที่ยังถือไฟใบหนึ่งอยู่ในมือ ดูท่าคงกำลังเล่นไฟกันอยู่ “พวกคุณต้องการเท่าไรละ”

ทุกวันนี้มีคนหาซื้อของประเภทนี้ไม่มากนัก ของพวกนี้เขาเก็บได้จากข้างทางตอนที่ออกไปนอกฐานที่มั่น...มาพร้อมกับรถบรรทุกคันใหญ่ที่ใช้ขนแผ่นเหล็กเหล่านี้มาเกือบเต็มคัน แต่จอดทิ้งไว้ริมถนนนั้นละ ทว่านอกจากตอนที่เพิ่งเข้ามาในฐานที่มั่นที่พอจะมีคนต้องการใช้มันสร้างเป็นเพิงพักชั่วคราวแล้ว ตอนนั้นไม่มีใครเอ่ยถามถึงเลยด้วยซ้ำ

ดังนั้นในช่วงสองสามวันมานี้ แทนที่จะรอให้คนมาซื้อของอยู่ตรงนี้ ลู่เขาไปจับกลุ่มเล่นไฟพนันเอาเสียบึงอาหารยังจะได้เร็วกว่า

“แผ่นใหญ่แบบนี้ราคาเท่าไร” หลัวชวินตบๆ เคาะๆ แผ่นเหล็กยาวแผ่นหนึ่งพลางเอ่ยถาม

“รับแลกแต่ของกิน หนึ่งแผ่นใหญ่แลกกับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสิบซอง” ชายคนนั้นเรียกราคาสูง

หลัวชวินถลอกตามองบนแล้วจูงมือเหยียนเพยหันหลังเตรียมเดินออกมา “พวกเราออกไปหากันเองนอกฐานที่มั่นก็ได้ ว่าแต่ท่อเหล็กร้านเมื่อกี้ขายเท่าไรนะ อย่างน้อยแบบนั้นยังเอาไว้พาดหัวหอมบิ๊ได้ด้วย”

คนขายรีบพูดเสริมขึ้นอีก “แผ่นเหล็กของฉันทนขนาดใหญ่เบือเริ่ม

เลยนะ ดูน้ำหนักกับความหนาของมันสิ แลกกับบะหมี่สิบซองไม่แพง
หรือก ไม่จั้นเอาแปดซองก็ได้”

หลัวชวินหยุดเท้าก่อนเอ่ยขึ้นว่า “แผ่นเหล็กของคุณใหญ่และ
หนามากก็จริง แต่พวกเราซื้อกลับไปก็ต้องแปรรูปเองอีก เปลืองแรงจะตาย
บะหมี่สามซองแลกหนึ่งแผ่นแล้วกัน ถ้าคุณตกลง พวกเราก็จะซื้ออีก
หลายแผ่น”

“โอ้ย ไม่ได้หรอก อย่างน้อยต้องหกซอง”

“สี่ซอง ถ้ามากกว่านี้ไม่ไหวจริงๆ”

“ห้าซองละกัน นี่ถือว่าฉันขายขาดทุนเลยนะ”

ตรงนี้อยู่ห่างจากเขตชุมชนหงจึงไม่ไกล เมื่อตกลงราคากันได้แล้ว
หลัวชวินจึงตัดสินใจกลับบ้านไปขับรถมาชนแผ่นเหล็ก

ที่แรกเขาไม่คิดว่าจะเจอแผงขายโลหะลื้อตใหญ่ได้เร็วทันใจขนาดนี้
จึงไม่ได้ขับรถมา อีกอย่าง ในกระเป๋าเป้ของพวกเขาสองคนก็พกบะหมี่
มาไม่พอ เลยต้องกลับบ้านไปเอามาเพิ่ม

แผ่นเหล็กในรถมีอยู่ประมาณห้าสิบถึงหกสิบแผ่น หลังจากพวก
หลัวชวินกลับไปบ้านก็ชนบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสิบกว่าลังลงมาใส่รถบรรทุก
ตู้คอนเทนเนอร์ขนาดเล็ก เสร็จแล้วก็ขับกลับไปตรงจุดซื้อขายอีกครั้ง

ตอนคนขายเห็นว่าหลัวชวินกลับไปนำรถมาชนของก็ได้ใส่ใจนัก
อย่างไรเสียเขาก็ไม่ยอมไปส่งของให้ถึงหน้าประตูแน่ เหตุผลข้อแรก
เป็นเพราะไม่มั่นใจว่าสองคนนี้จะมีการสั่งซื้อสินค้าเกินกว่าครั้งคันรถได้จริง
หรือไม่ ข้อที่สองคือ เขากลัวถูกหลอก ถ้าไปส่งของให้แล้วถูกปล้นในที่
เปลี่ยวลับตาคนขึ้นมาจะอย่างไร ส่วนข้อที่สาม แน่นนอนว่าเขากลัว
เปลืองน้ำมัน เพราะปัจจุบันราคาน้ำมันในฐานที่มั่นสูงลิ่วติดเพดาน ผู้คน
ต่างรู้ว่าทุกวันนี้ น้ำมันเชื้อเพลิงเป็นของดีที่ยังใช้ก็มีแต่จะยิ่งลดน้อยลง
เรื่อย ๆ จึงไม่อยากใช้มันอย่างฟุ่มเฟือย พวกเขายอมขายของไม่ออก แต่
ไม่ยอมเปลืองน้ำมันไปเปล่าๆ แม้แต่หยดเดียว

ผ่านไปไม่นานหลัวชวินกับเหยียนเฟยก็ขับรถบรรทุกตู้คอนเทนเนอร์
เข้ามา แถมยังชนบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปทีละลังๆ ลงมาจากรถตามจำนวน

ที่ตกลงกันได้จริงๆ พาให้กลุ่มคนที่กำลังเล่นไฟกันอยู่ต่างมองมาด้วยความอิจฉา

พวกหลัวซวินตรวจนบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ซื้อมาวางไว้ด้านหนึ่งเสร็จสองคนก็เริ่มลงมือขนย้ายแผ่นเหล็กอย่างชะมัดเข้มข้น

คนขายแผ่นเหล็กขนลงบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่รถตัวเองด้วยสีหน้าระรื่น ทว่าจู่ๆ กลับหันมามองพวกหลัวซวินและรถคันที่จอดอยู่ด้านหลังพวกเขาด้วยแววตาละมับ...สองคนนี่ซื้อมะหมี่กึ่งสำเร็จรูปออกมาแลกของได้ที่เป็นสิบๆ ลัง แสดงว่าพวกเขาต้องมีเสบียงอยู่ในมือเยอะกว่านี้มากแน่นอน

ตอนนี้พวกเขามีกันแค่สองคน แต่ถ้าวรถพวกเขากลับไปแล้ว ไม่รู้ว่าจะมีพรรคพวกอีกหรือเปล่า...

เมื่อคิดได้เช่นนี้เขาก็หันไปมองทางกลุ่มคนที่ปกติเล่นไฟด้วยกันทุกวัน ในแววตาของคนพวกนั้นก็ฉายแววโลภไม่ต่างจากเขา เมื่อสองฝ่ายสบตากัน ก็อ่านความคิดในแววตาของกันและกันออกทันที

จับตัวสองคนนี้ไว้ แล้วเค้นถามว่าที่บ้านพวกเขายังมีเสบียงอยู่อีกไหม

กลุ่มคนค่อยๆ ตีวงล้อมเข้ามา ดูเหมือนชายหนุ่มทั้งสองจะไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยสักนิด ทั้งคู่ยังคงช่วยกันแบกแผ่นเหล็กไปใส่รถตัวเองทีละแผ่นๆ

“ฉันว่า พวกเรามาตกลงกันใหม่ดีกว่า”

หลัวซวินมองไปตามเสียงของชายคนนั้น ใบหน้าเผยอาการคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม “จะตกลงอะไรอีก”

“นั่นนะ พวกเราคิดว่าราคาดันไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าไร” ความสงบนิ่งของหลัวซวินทำให้คนขายแผ่นเหล็กรู้สึกเอะใจอยู่นิดหน่อย แต่ความโลภบังตาจนกลบความคิดนั้นไป

“อ้อ นั่นสิ ผมเองก็รู้สึกว่าคุณขายของแพงเกินไป” หลัวซวินแค้นเสียงหัวเราะเย็นชา แล้วเกิดเสียงดัง ‘แกรก’ ขึ้นที่แขนซ้าย หน้าที่ผูกติดกับแขนซ้ายติดผิวกางออก

นี่เป็นหน้าที่หลัวซวินคิดค้นแล้วให้เหยียนเพยดัดแปลงขึ้นใหม่

ยามปกติจะผูกแนบไว้กับแขนไม่ให้เกะกะ เวลาต้องการใช้งานก็ค่อยกางมันออก

ชายคนนั้นตะลึงไปชั่วขณะ ผิเท่าหยุดชะงัก ทว่ากลับมีคนหนึ่งในกลุ่มตะโกนขึ้นเสียงดังลั่น “ทำไม พวกนายจะขู่อีกหรือใจพวกเราไม่ขายแล้วมีอะไรไหม?!”

เหยียนเฟยตัวตมองไปทางประตูฝั่งข้างคนขับของรถขายเหล็กที่กำลังถูกแอบเปิดด้วยสายตาเย็นชา เขาแสร้งยิ้มพร้อมกับยกมือข้างหนึ่งเหล็กหลายแผ่นบนรถบรรทุกพล่นลอยขึ้น

ทุกคนที่ได้เห็นเหตุการณ์นี้ต่างมองด้วยสายตาตื่นตะลึงอ้าปากค้าง ทันใดนั้นแผ่นเหล็กที่ลอยอยู่กลางอากาศก็แยกตัวออกจากกันแล้วเปลี่ยนรูปทรงกลายเป็นเข็มเหล็ก ก่อนจะลอยมาล้อมรอบหัวขวินและเหยียนเฟยเอาไว้ โดยที่ปลายเข็มแหลมชี้ออกไปด้านนอกรอบทิศทาง

จังหวะที่คนเหล่านั้นยังไม่ทันได้ตั้งสติ ก็ได้ยินเสียง ‘ฉิก ๆ ๆ’ ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เข็มเหล็กปักเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบห่างจากปลายเท้าของคนด้านหน้าสุดเพียงหนึ่งเซนติเมตร แม่นยำไม่มีพลาดแม้แต่เล่มเดียว ที่น่ากลัวกว่านั้นก็คือยังมีเข็มลอยว่อนอยู่กลางอากาศราวกับว่าถ้าชายที่คาดหน้ากากผ้าใบมืออีกครั้ง ของน่ากลัวพวกนี้ก็พร้อมจะปักลงบนตัวทุกคนได้ตลอดเวลา

“ผมแนะนำว่าพวกคุณถอยออกไปจะดีกว่า ไม่อย่างนั้นผมไม่รับประกันว่ามีผมจะนั่งแบบนี้ไปได้ตลอด” น้ำเสียงเย็นเยียบลอยเข้าหูทุกคน เสียงโครมครามดังขึ้นต่อเนื่อง คนที่อยู่ด้านหน้าสุดรวมถึงคนขายแผ่นเหล็กถอยกรูดจนเสียหลักหงายหลังล้มกันจำเบ้าหน้าเขี้ยวคล้ำอยู่กับพื้นกันเป็นแถว

จู่ๆ หัวขวินก็ขึ้นไปที่หน้ารถบรรทุกพร้อมพูดขึ้น “คนคนนั้นกำลังขนะหมีของคุณอยู่ ใช้คนในครอบครัวมาช่วยคุณชนกลับบ้านหรือเปล่า”

พ่อค้าแผ่นเหล็กผละไปก่อนจะรีบหันขวับไปมอง จึงได้เห็นใครคนหนึ่งกำลังหอบลงบะหมีถึงสำเร็จรูปวางลงบนตะแกรงท้ายจักรยานที่ไม่รู้ว่าแอบมาจากอดเทียบข้างรถเขาตั้งแต่เมื่อไร ในตะกร้าหน้ารถและ

ตะแกรงท้ายรถจักรยานคันนั้นมีสิ่งบะหมี่วางอยู่แล้วหลายลังด้วย

“เฮ้ย บะหมี่นั่น!” คนขายแผ่นเหล็กตะโกนลั่น รีบกระโจนเข้าหาคนคนนั้น ฝ่ายตรงข้ามจึงรีบกระโดดคร่อมจานจักรยานด้วยความลนลาน

แต่สิ่งบะหมี่ที่วางบนตะแกรงท้ายยังไม่ได้มัด หันที่ที่เริ่มถีบออกไป สิ่งบะหมี่ก็ร่วงตู่บลลง คนที่มุงดูจึงแห่เข้าไปแย่งกันในทันใด

หลัวชวินและเหยียนเพยไม่มีเวลามาสสนใจคนกลุ่มนี้ เมื่อเหยียนเพยยกมือขึ้น แผ่นเหล็กพวกนั้นก็ลอยตามการควบคุมของเขาเข้าไปในตู้คอนเทนเนอร์ของรถบรรทุกทุกอย่างว่าง่าย รวมถึงเข็มเหล็กทั้งหมดด้วย ที่แรกพวกเขาไม่คิดจะเปิดเผยพลังของเหยียนเพย แต่เมื่อหน้าไม้ของหลัวชวินขู่คนพวกนั้นไม่ได้ แถมมีคนฉวยโอกาสแฝงตัวอยู่ในกลุ่มเพื่อยุยงก่อปัญหา เมื่อครูเหยียนเพยจึงต้องออกโรงชมขวัญคนพวกนี้

ปัจจุบันคนในฐานที่มั่นยังไม่เกรงกลัวและไม่เข้าใจเรื่องของผู้มีพลังพิเศษสักซึ้งมากนัก แต่กลับเคยมีข่าวลือว่า ผู้มีพลังพิเศษอารมณ์ร้ายคนหนึ่งฝีมือร้ายกาจมาก ถึงขั้นสู้กับคนทั้งโขยงได้ แม้ในคำเล่าลือพวกนั้นจะมีความจริงอยู่แค่บางส่วน ทว่าก็มากพอที่จะทำให้ผู้มีพลังพิเศษถูกคนในฐานที่มั่นมองว่าอยู่ในระดับสูงและไม่กล้าหือกับพวกเขา

ในที่สุดคนขายแผ่นเหล็กก็เดินกะเผลกทะเลกหอบบะหมี่หนึ่งลังกว่าๆ กลับมา ส่วนที่เหลือไม่รู้ว่ถูกมือดีคนไหนฉกไป ครั้นกลับมายังข้างรถแล้วเปิดประตูก็ต้องโกรธจนคว้นออกหู เมื่อพบว่านอกจากบะหมี่บนรถจะไม่เหลือแล้ว แม้แต่บุหรีสองซองที่ซ่อนเอาไว้ก็หายไปด้วย

อีกด้านหนึ่ง พวกหลัวชวินเก็บของใส่รถเรียบร้อยแล้วขึ้นนั่งประจำที่ แล้วจึงไขกุญแจสตาร์ทรถขับออกไป คนขายแผ่นเหล็กกลับไม่กล้าเข้ามาขวางเรียกร้องค่าเสียหายเหมือนอย่างตอนแรก ได้แต่มองพวกเขาขับรดจากไปตาปริบๆ

ถ้าทั้งสองไม่เปิดเผยตัวว่าเป็นผู้มีพลังพิเศษ คนขายแผ่นเหล็กคงดักหน้าขวางพวกเขาไว้ แล้วขู่บังคับให้ทั้งคู่เอาบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาให้ตัวเองเพิ่มเป็นแน่

ก็คงมีแต่สวรรค์ที่รู้ว่ามือฉกเหล่านั้นใช้พวกที่สองคนนี้หามาหรือเปล่า

บางทีที่เขาต้องสูญเสียข้าวของไปอาจเป็นแผนการของสองคนนี้ก็ได้อ

แต่ตอนนั้น...เมื่อมองรูที่ถูกเข็มเหล็กเจาะบนพื้นถนนข้างตัวรถจนพูนเป็นแฉกนั้น คนขายแผ่นเหล็กก็ได้แต่กัดฟันกรอดด้วยความเจ็บใจ เก็บขยะที่เหลือหนึ่งลังกว่าๆ ซ่อนไว้ใต้เบาะที่นั่ง จากนั้นจึงติดเครื่องยนต์ขับกลับไปยังที่พักของตัวเอง ระหว่างนั้นก็คิดว่า รถคันนี้น่าจะขายได้ราคาดีอยู่นะ อย่างไรก็ตามเสียแผ่นเหล็กพวกนั้นก็ไมคุ้มค่าเท่ารถยนต์คันนี้หรอก

“ของที่ได้มาพวกนี้พอใช้รีเปลา” หลัวซวินอารมณ์ดีมาก คิดไม่ถึงว่าออกมารอบนี้จะได้ของที่ตัวเองต้องการแบบนี้ ราบรื่นสมใจจริง ๆ

“พอสิ พอให้ห้อง 1601 เลยด้วยซ้ำ” เขียนเพยพยักหน้า “การวางท่อไม่จำเป็นต้องเต็มพื้นที่ทั้งหมด ส่วนความหนาของท่อก็ไม่ต้องหนาเกินไป เพราะงั้นแคว่สตุพวกนี้ก็พอแล้วละ” ตอนนั้นในบ้านเองก็ยังมีของประเภหาน้อยอีกเพียบ

“นั่นก็ดีเลย” หลัวซวินพยักหน้าอย่างพอใจ ต้องจัดการวางระบบทำความร้อนห้อง 1603 ให้เสร็จก่อน แล้วรอให้ผ่านไปสักหนึ่งปีหรือครึ่งปี หากแน่ใจว่าห้องที่เขาพักอยู่ไม่มีใครมาทวงคืน ค่อยจัดการวางระบบใหม่ยกห้อง

เมื่อมีระบบทำความร้อนใต้พื้นก็เท่ากับมีห้องทำความร้อนแบบเรือนกระจกที่ควบคุมอุณหภูมิให้คงที่ได้ หลัวซวินคาดหวังรอคอยสิ่งนี้แทบไม่ไหวแล้ว

พวกเขาขับรถกลับไปถึงจุดนัดหมาย แต่พวกหลี่เถียยังไม่กลับมาเดาว่าพวกนั้นคงยังเดินเล่นอยู่ที่ไหนสักแห่ง

ทั้งสองไม่ได้รับร้อนอะไร เพียงเลื่อนรถไปจอดตรงที่ว่างใกล้ๆ นั้น นั่งรอนักศึกษาทั้งห้าคนอยู่ในรถ ขณะเดียวกันก็มองดูผู้คนที่ออกมาจับจ่ายซื้อของบริเวณนั้นไปพลาง

มีรถจอดอยู่ริมถนนหลายคัน รถของหลัวซวินจึงดูไม่สะดุดตาเลยแม้แต่น้อย อีกอย่าง เมื่อเทียบกับรถบรรทุกขนาดใหญ่คันอื่นๆ แล้ว

รถบรรทุกตู้คอนเทนเนอร์ขนาดเล็กของพวกเขาไม่ได้กินที่มากมายขนาดนั้น

ไม่นานนักพวกหล่อก็ได้เบียดเสียดฝูงชนเดินตรงมายังจุดนี้ตอนใกล้เวลาอาหารกลางวันพอดี

หลัวซวินโบกมือให้พวกเขาห้าคน พวกหล่อก็เห็นแล้วรีบเข้ามาทักด้วยเสียงกลัวหัวเราะ “ทำไมถึงขับรถมากันล่ะครับ ไปได้อะไรมาใช่ไหม”

หลัวซวินพยักหน้าตอบ “ซื้อของที่ต้องการมาได้นะ”

“วิเศษเลย เมื่อก็พวกเราเห็นมีร้านหนึ่งขายท่อเหล็ก แต่ต้องใช้บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสี่ซองแน่ถึงจะแลกได้หนึ่งเมตร ไม่คุ้มเลยจริงๆ”

บนรถมีที่ไม่พอให้พวกเขานั่ง หลัวซวินจึงชะลอรถค่อยๆ ขับกลับเข้าเขตที่พักไปพร้อมกับขบวนเดินเท้าของพวกหล่อก็เห็น พวกพี่ฟังพวกเขาพูดคุยกันเสียงจ้อกแจ้กถึงเรื่องที่พบเจอมาระหว่างเดินดูของ ตัวเขาเองก็ร่วมวงสนทนาด้วยเป็นระยะ

ขณะกำลังเดินไปยังส่วนลึกของเขตชุมชน จู่ๆ ก็ได้ยินคนตะโกนทักเสียงดังลั่น เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นคนคนหนึ่งสวมชุดทหารกำลังวิ่งปรี่มาทางพวกเขา นั่นคือหนึ่งในเจ้าหน้าที่กองทัพบกที่เคยขึ้นไปตรวจห้องพวกเขาก่อนหน้านี้

“พวกเราเพิ่งขึ้นไปที่ชั้นของพวกคุณมาเมื่อก็ ทำไมลึบกับประตูทางขึ้นถึงถูกปิดไว้แบบนี้ล่ะ” หลังจากทหารนายนั้นวิ่งมาถึงก็เอ่ยปากบ่นทันที

พวกเขาหันมาสบตากันแล้วหัวเราะแหะๆ ก่อนตอบว่า “พอดีเมื่อไม่กี่วันก่อนพวกเราออกไปรวบรวมทรัพยากรนอกฐานที่มั่นมาครับ ขนของกลับมาเยอะไปหน่อย มีคนจ้องจะขโมยของของพวกเรา ก็เลยปิดประตูทางเข้าออกไว้ก่อน มีอะไรหอรครับ เกิดเรื่องอะไรขึ้นรีเล่า”

บทที่

45

ไม่ควรแทะต้องตัวกัน¹

ตกลงเขารู้หรือเปล่าว่าชายชายไม่ควรแทะต้องตัวกัน!

หลัวชวินนึกหวั่นใจ ตอนพวกเขาลงมาข้างล่างแค่เหลือบมองหลัง แผ่นเหล็กที่ปิดลิฟต์ตัวหนึ่งไว้เท่านั้น ครั้นเห็นว่าไม่มีประกาศอะไร ปิดไว้ก็ลงมายังชั้นล่างอย่างวางใจ ลืมไปว่าในตึกมีลิฟต์สองตัวและทางเข้าบันไดหนึ่งทาง!

เจ้าหน้าที่ทหารคนนั้นส่ายหน้าอย่างเอือมระอา “ชั้นที่พวกคุณอยู่ ยังมีห้องว่างอีกห้องไม่ใช่หรือ ช่วงสองสามวันมานี้มีคนเข้ามาในฐานที่มั่น เพิ่มขึ้นเยอะมาก ทางทหารจึงเตรียมจัดสรรที่อยู่ให้พวกเขา ปรากฏว่า พอขึ้นไปบนชั้นนั้นกลับเข้าไปไม่ได้ เราเลยต้องจัดคนไปอยู่ที่อื่นแทน”

พวกหลัวเถี่ยวรู้สึกโล่งอก รีบยิ้มปะเหลาะเจ้าหน้าที่คนนั้น “พอดีตรงทางเดินมีของกองอยู่เยอะครับ กลัวว่าจะไม่ปลอดภัยก็เลยปิดทางเข้าออกไว้ก่อน คราวหน้าถ้าคุณจะจัดคนมาอยู่ก็เคาะประตูเรียกได้เลยครับ หลังจากนั้นพวกผมอยู่ห้องทุกวันแน่นอน”

หวังตัวพูดพลางยิ้มประจบ “ว่าแต่ช่วยจัดสาว ๆ เข้ามาอยู่ได้

¹ มาจากหลักปฏิบัติของลัทธิขงจื้อ (ขงจื้อ) ซึ่งเดิมใช้ว่า “ชายหญิงมอบรับของไม่ต้องตัว” สื่อถึงระหว่างชายหญิงควรรักษาระยะห่าง ไม่ควรใกล้ชิดสนิทสนมกันจนเกินไป

ไหมครับ”

เจ้าหน้าที่คนนั้นถลึงตามองเขาอย่างไม่สบอารมณ์ “คนที่จะย้ายเข้าไปอยู่วันนี้เป็นผู้หญิงหมดเลย แถมสวยมากด้วย ที่แรกว่าจะจัดให้อยู่ใกล้กับพวกคุณ เห็นเป็นวัยรุ่นด้วยกันน่าจะคุยกันรู้เรื่อง แต่ตอนนี้สายไปแล้ว รอคิวหน้าก็เหลือแต่ผู้ชายแล้วละ”

หวังตัวหน้าคิดว่าทันตา หันไปมองสองคนในรถด้วยสายตากล่าวโหะ เขียนเพยหน้าหนึ่งไร้อารมณ์ ไม่มีที่ท่าว่าจะสงสัยสนใจเขาลักนิต ส่วนหัวขวินไม่แม้แต่จะขยตามองเขา...อยากได้สาว ๆ เหมอ ก็ออกไปจีบเอาสิ จะมามองเก้อย่างเขาทำไม

หลี่เถี่ยไม่สนว่าคนที่จะมาอยู่ใหม่เป็นหญิงหรือชาย พูดเพียงแค่ว่า “ถ้าหากันแค่ไม่กี่คนและไม่สร้างปัญหาวุ่นวายก็โอเคแล้วครับ”

“เอาละ ๆ ไม่ต้องเลือกมาก ยังไงเบื้องต้นก็เป็นคนจัดการให้อยู่ดี” เจ้าหน้าที่คนนั้นพูดขึ้น “คิดว่าพรุ่งนี้ประมาณแปดเก้าโมงเช้าพวกเรา จะเข้าไปอีกรอบ อ้อ จริงสิ ช่วงนี้พวกคุณอย่าออกไปเดินเตร่ข้างนอกละ ในฐานะที่มันไม่ค่อยปลอดภัยเท่าไร อีกอย่าง งานของพวกคุณใกล้มีคำสั่งออกมาแล้ว คงสักสามถึงห้าวันพวกคุณก็ต้องไปรายงานตัว”

“รับทราบครับผม พวกผมจะปฏิบัติตามคำสั่งของเบื้องต้นอย่างแข็งขันครับ” พอได้ยินว่ามีงานที่ได้คุปองสะสมมาให้ทำแล้ว พวกหลี่เถี่ยก็พลันสองตาลูกวาว ยกมือตะเบ๊ะเลียนแบบทหารทันที

หลังขอตัวลาเจ้าหน้าที่คนนั้น พวกเขาก็ค่อย ๆ เดินทอดน่องกลับไปยังตึกที่พักของตัวเอง

“เฮ้อ สาว ๆ จำ หลุดมือไปซะแล้ว”

“พอเลย เลิกสนใจเรื่องผู้หญิงได้แล้ว” หานลี่ตบกะโหลกเพื่อนไปหนึ่งที

อู๋ชินโพล่งออกมา “พวกเราบอกว่าจะมีคนมาพรุ่งนี้เช้า จั๊นทางที่ดีพวกเราไปเก็บของตรงโรงทางเดินกันก่อนดีไหม”

ในตอนนีหวัขวินจอตฤเทียบร้อยแล้ว เตรียมจะไปเปิดประตูท้าย พอได้ยินคำถามนี้จึงเอ่ยตอบ “นั่นสิ พวกเราควรไปเคลียร์ของสักหน่อย

ชนพวกของเล็ก ๆ นำหนักเบาไปไว้ในห้องก่อน ส่วนของชิ้นใหญ่ที่ย้ายไม่ไหวจริงๆ ก็วางไว้ตรงโถงทางเดินไปก่อน”

ส่วนผู้มาใหม่จะเป็นยังไง คงต้องดูสถานการณ์วันพรุ่งนี้แล้วค่อยว่ากันอีกที เพราะคนที่ถูกจัดให้มาอยู่ที่นี่ในช่วงนี้คงเป็นคนที่เพิ่งเข้ามาในฐานะที่มันได้ไม่กี่วัน นิสัยใจคอจะเป็นยังไงนั้นก็ขึ้นอยู่กับดวงแล้ว

อีกด้านหนึ่ง เจ้าหน้าที่ที่เพิ่งคุยกับพวกหลวงวินนายนั้นกลับมารายงานหัวหน้าเรื่องที่เหลือเสียและเพื่อนๆ เมื่อครุ่น

“แสดงว่าในกลุ่มพวกเขาต้องมีผู้มีพลังพิเศษอยู่ด้วยอย่างน้อยหนึ่งคน” เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ยินว่าพวกที่เหลือเป็นคนปิดทางเข้าออกเองก็ไม่ได้ใส่ใจนัก ถึงแม้ว่าตอนลงทะเลเบียนพวกเขาจะไม่ได้แจ้งว่าตัวเองเป็นผู้มีพลังพิเศษ นั่นอาจเป็นเพราะกลัวว่าถ้าเปิดเผยตัวแล้วจะตกอยู่ในอันตราย หรือไม่ก็อาจเพราะตอนนั้นพวกเขายังไม่รู้ตัว

รูปแบบนี้ถือว่าปกติมาก เพราะในช่วงแรกผู้มีพลังพิเศษหลายคนยังไม่รู้ว่าตัวเองได้ครอบครองพลังพิเศษ และก็มีคนจำนวนมากที่กลัวว่าพลังพิเศษพวกนั้นจะนำภัยร้ายมาสู่ตน จึงไม่กล้าแจ้งให้ทางกองทัพรู้

“มีความเป็นไปได้สูงมากครับ ผมบอกพวกเขาแล้วว่า พรุ่งนี้จะจัดคนไปอยู่ที่ห้อง 1602”

“อืม เอาแบบนี้แล้วกัน ในเมื่อหนึ่งในพวกเขามีผู้มีพลังพิเศษอยู่อย่างนั้นก็จัดคนที่มีความพิเศษไปอยู่ใกล้ๆ กันซะเลย” ผู้เป็นหัวหน้าครุ่นคิดสักพัก ก่อนพูดขึ้นด้วยดวงตาเป็นประกาย

“ท่านหมายถึง...”

“ใช่ หมอคนนั้นนั่นแหละ ส่งให้เขาไปอยู่ที่นั่น”

นายทหารแอบเหงื่อตก ก่อนรีบพยักหน้ารับรั้วๆ “อาการบาดเจ็บของเขาใกล้หายแล้ว สมควรจัดสรรที่อยู่ให้เขาครับ” ทั้งที่เป็นแพทย์คนหนึ่งแท้ๆ แต่กลับไม่มีความอ่อนโยนอย่างเทพบุตรชุดกาวนเลยสักนิด ลำพังช่วงพักรักษาตัวก็ทำคนบาดเจ็บไปสามราย นี่ถ้าไม่ใช่เพราะรีบจัดให้เขาพักอยู่ห้องเดียว พร้อมทั้งส่งแพทย์และพยาบาลที่

ใจเย็นที่สุดไปดูแลอย่างระมัดระวังละก็ คงมีแต่พระเจ้าที่รู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์นองเลือดในโรงพยาบาลอีกหรือไม่

ส่วนพรุ่งนี้จะให้ใครพาเขาไปส่งนั้น...เหอะๆ ใครสะดวกตายก็เชิญก่อนเลย ตัวเขาไม่พร้อมจริงๆ ให้เพื่อนผู้กล้าไปก็แล้วกันนะ ใครใช้ให้เขางานยุ่งกันละ ฝ่ายเจ้าหวังตัวที่อยากได้สาวๆ ไปอยู่ด้วยใจจะขาดนะเธอ สมน้ำหน่านัก ใครใช้ให้พวกนายไม่อยู่บ้านวันนี้เล่า ไม่อย่างนั้นคงได้เพื่อนบ้านเป็นสาวๆ เอาะๆ ไปแล้ว

ด้านล่างของตึกเจ็ด

เหยียนเฟยเปิดประตูตู้คอนเทนเนอร์ นำแผ่นเหล็กทั้งหมดหลอมรวมเป็นชิ้นเดียว จากนั้นแค่เพียงงยหน้าขึ้น เหล็กขนาดมหึมาก็ถูกยกออกมา

ถึงจะรู้ว่าเหยียนเฟย ‘ยก’ เหล็กชิ้นใหญ่นี้ขึ้นตึกคนเดียวได้ แต่เมื่อหลังขืนปิดล็อกเสร็จแล้วก็เดินไปช่วยยกปลายเหล็กอีกด้านเข้าตึกโดยอัตโนมัติอยู่ดี

พอมาถึงทางเลี้ยว เห็นชัดเจนว่าความยาวของเหล็กเกินกว่าจะตีงเลี้ยวได้ ทันใดนั้นแผ่นเหล็กพลันเปลี่ยนเป็นเส้นๆ ในชั่วพริบตาพร้อมทั้งบิดงอเป็นเส้นโค้ง พวกหลี่เถี่ยที่เดินตามมาด้านหลังเห็นแล้วถึงกับมูมปากกระตุก “โหย ชี้โกงชะมัด”

“ฉันไม่โกงก็ได้ แต่ขอแรงพวกนายช่วยฉันยกหน่อยแล้วกัน” เหยียนเฟยหันไปยิ้มบางๆ นักศึกษาทั้งห้าคนรีบส่ายหน้าร่ำวนเห็นภาพข้างหน้าเป็นภาพซ้อน

พวกเขาเดินขึ้นบันไดไปที่ละชั้นๆ ใครใช้ให้กลับมาไม่ถูกเวลากันละตอนนี้ เป็นช่วงที่ลิฟต์หยุดให้บริการ ถ้าของที่ขึ้นมาไม่ใช่โลหะที่เหยียนเฟยสามารถควบคุมให้ลอยกลางอากาศได้ราวกับเป็นดินน้ำมันละก็ พวกเขาคงไม่มีทางขึ้นมาบนชั้นสิบหกได้ง่ายๆ แบบนั้นเน่

คนทั้งเจ็ดซึ่งฉาบโป๊พนั่งปูมาตลอดสามวันเต็มสามารถเดินขึ้นมาถึงชั้นสิบหกได้แบบรวดเร็ว พวกเขาแอบรู้สึกว่าร่างกายของตัวเอง

แข็งแรงกว่าเมื่อก่อนหน่อยหนึ่งแล้ว เพราะนอกจากเหอเจียนคุนที่ยังเหนียวหอบเหมือนจะตายเวลาปีนขึ้นตึก คนอื่นๆ ต่างรู้สึกงัวตัวตัวเองยังคงมีแรงเหลือเฟือ

บนแผ่นเหล็กตรงประตูบันไดไม่ได้ติดประภาศอะไรไว้ ดูท่ากองทัพอาจจะขาดแคลนกระดาด หรือไม่บางที่พวกเขาอาจจะเอาประภาศไปติดไว้บนแผ่นเหล็กด้านในประตูลิฟต์สองตัวนั้นก็ได้

ขณะที่มือข้างหนึ่งของเหียนเพยยังคง ‘ยก’ แผ่นเหล็กขึ้นใหญ่ นั้นไว้ มืออีกข้างหนึ่งก็ยกขึ้น ‘เปิด’ แผ่นเหล็กที่ปิดประตูบันไดทางเข้าบ้านส่วนหนึ่งในชั่วพริบตา ช่องที่เปิดออกนั้นเพียงพอให้ทุกคนผ่านเข้าไปได้พร้อมกับแผ่นเหล็กที่ถืออยู่

หลังจากเหียนเพยวางแผ่นเหล็กลงและปิดผนึกแผ่นเหล็กตรงทางเข้าออกให้กลับคืนสภาพเดิม หลัวชวินถึงเพิ่งเห็นเหียนเพยแอบยกมือขีดเหงื่อบนหน้าผากแบบไม่ให้ใครสังเกตเห็น... เล่นใช้พลังยกเจ้าแผ่นเหล็กนี้ ‘ลอย’ ขึ้นตึกมาตั้งนาน ก็ต้องอ่อนเพลียเป็นธรรมดา

“พวกเรากินข้าวเที่ยงเสร็จแล้วพักผ่อนสักเดี๋ยวนะ ค่อยไปเก็บของตรงโถงทางเดินกัน”

ครั้นหลัวชวินเสนอขึ้น พวกหลี่เถี่ยก็เฮลั่น เมื่อเข้าหลังกินข้าวเสร็จพวกเขาก็เดินหาซื้อของกันมาครึ่งวัน ตอนนั้นจึงรู้สึกเหนื่อยล้าอ่อนเพลียจนอยากจะพักสักหน่อยอยู่เหมือนกัน

หลัวชวินกับเหียนเพยเข้าไปในห้อง 1603 ที่ว่างเปล่า แล้วเดินผ่านช่องประตูเหล็กที่ไม่ได้ปิดเข้าไปยังห้อง 1604...เหียนเพยหย่อนก้นนั่งลงบนโซฟา ทิ้งน้ำหนักตัวทั้งหมดลงไปเพื่อผ่อนคลาย

“จะอาบน้ำก่อนไหม” หลัวชวินถามขึ้นขณะล้างมือเพื่อเตรียมทำอาหารกลางวัน

“ไม่ละ เดี่ยวตอนบ่ายก็ต้องขนของอีก ค่อยอาบน้ำตอนกลางคืนไปเลยทีเดียวนะ” เจ้าตัวเล็กเห็นเหียนเพยเอนตัวนอนบนโซฟาก็ปรี๊ดเข้าหาเหลียวซ้ายแลขวา ก่อนตะโกนหน้าแข็งของเขาป็นโต้ขึ้นไปบนต้นขา แล้วพุ่มหอบลงบนท้องของเขา

คนกับหมาหันหน้าหากัน ดวงตากกลมโตคู่หนึ่งสบประสานกับดวงตาอีกคู่ที่แม่ไม่โตมาก แต่เปี่ยมพลังและมีชีวิตชีวา

หลั่วชินหยิบถ้วยดินออกมาจากห้องครัว เห็นภาพนี้เข้าก็ลั่นซ้ำไว้ไม่อยู่ หัวเราะพรีตออกมา จนหนึ่งคนหนึ่งหมาหันขวับมามองเขาอย่างพร้อมเพรียง

“นายยอมให้มันขึ้นไปนอนบนท้องด้วยเหรอ” ใครกันที่บ่นว่าเจ้าตัวเล็กไม่มีวินัยต้องสั่งสอน พอบ่นแล้วตัวเองก็ไม่เคยสั่งสอนมันจริงจังสักครั้ง ดูสภาพทั้งคู่ตอนนี้สิ เจ้าตัวเล็กไม่เคยปีนขึ้นมานอนอยู่บนตัวหลั่วชินแบบนี้ด้วยซ้ำ

เหยียนเฟยเพียงปรายตามองเขา แล้วยกมือจิ้มหัวเจ้าตัวเล็กอย่างเกียจคร้าน มันก็เอียงคอหลบไปมาพลงอ้าปากแกล้งจับนิ้วอีกฝ่าย “ตอนนี้ฉันไม่มีแรง ไว้เดี๋ยวค่อยจับมันลงก็ได้”

หลั่วชินไม่เคยเห็นเหยียนเฟยสลัดเจ้าตัวเล็กออกไปจริง ๆ สักที เขาจึงสายัณห์ระยี้ม ๆ พลงวางถ้วยกับตะเกียบลงแล้วเดินกลับเข้าไปหยิบของที่เหลือในครัวต่อ

เมื่อกลับมาที่ห้องรับแขกอีกครั้งก็ยิ่งเห็นเหยียนเฟยใช้นิ้วจิ้มหัวเจ้าตัวเล็กไม่เลิก ส่วนมันก็ใช้อุ้งเท้าตะบกลับ พลงเบี่ยงหัวหลบซ้ายที่ขวาที ทว่าเวลานี้มันไม่ได้อยู่บนพื้นเหมือนทุกครั้ง แต่อยู่บนพุงเหยียนเฟย ร่างกายมนุษย์มีส่วนว่าโค้งยืดหยุ่น อีกทั้งมันออกท่าออกทางแรงเกินไป เลยพลดท่ากลิ้งขลุ ๆ ตกจากพุงของเหยียนเฟยไปนอนหงายหลังแอ้งแม้งอยู่ที่พื้นข้างโซฟา ขาทั้งสี่ชี้โตะเต่ดินตะกุกไปมาอยู่ครู่หนึ่งราวกับลูกเต๋าที่นอนหงายท้องขาชี้ฟ้า

เหยียนเฟยเม้มปากกลั่นหัวเราะจนตัวลั่น เขาไม่เคยเห็นสุนัขโง่ขนาดนี้มาก่อน ทั้งที่เป็นสุนัขพันธุ์ฉลาดแสนรู้อย่างเยอรมันเชพเพิร์ดแท้ ๆ แต่ทำไมถึงทำตัวตึงตองกว่าไซบีเรียนฮัสกี้เสียได้

หลั่วชินเองก็อดหัวเราะไม่ได้ มิน่าละ ทั้งที่ในบ้านมีรองเท้าสลิปเปอร์ของสองคน แต่เจ้าตัวเล็กกลับชอบคาบอาหารไปกินบนรองเท้าของเหยียนเฟย และลับเขี้ยวกับรองเท้าของเขามากกว่า ต่อให้เจ้าตัวเล็ก

จะคาบรองเท้าหัวขรินออกมาเล่น แต่มันก็ไม่เคยทำรองเท้าหัวขรินสกปรกมาก่อนเลย ไม่รู้ว่าตอนที่ตนไปทำงานสร้างกำแพงในช่วงแรกเหยียนเพยอยู่บ้านได้แก่งอะไรเจ้าตัวเล็กบ้าง

หลังจากกินอิ่ม เหยียนเพยยังคงเอนหลังฟังโซฟาเพื่อฟื้นฟูพลังพิเศษ หัวขรินเก็บถ้วยชาเสร็จแล้ว เห็นท่าทางของอีกฝ่ายก็อดถอนหายใจไม่ได้ “ปกติกว่าจะฟื้นฟูพลังได้ต้องใช้เวลานานมากเลยใช่ไหม ถ้าตอนนี้มีคริสตัลก็คงดี”

ทันใดนั้นเหยียนเพยก็ลืมตาขึ้นมองมาทางเขา พลังกะพริบตาปริบๆ “นายคิดว่าเจ้าสิ่งนั้นในหัวขอมบี้ นอกจากช่วยฟื้นฟูพลังแล้ว ยังใช้ประโยชน์อะไรอย่างอื่นได้อีกบ้าง”

หัวขรินตอบออกไปตามสัญชาตญาณโดยไม่ต้องคิดเลยสักนิด “ช่วยเพิ่มระดับพลังพิเศษซะมั้ง”

ในยุควันสันโลกของชาติที่แล้ว ทุกคนต่างรู้ดีว่าคริสตัลช่วยเพิ่มขั้นพลังได้ อีกทั้งเมื่อคริสตัลระดับต้นมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แม้มันจะใช้ไม่ได้ผลกับผู้มีพลังพิเศษระดับสูงมากนัก แต่มันกลับค่อยๆ แพร่หลายในฐานที่มั่น จนในที่สุดก็ถึงขั้นมีแนวโน้มที่จะใช้แทนเงินไว้แลกเปลี่ยนในฐานที่มั่นได้

สาเหตุที่บอกว่าเป็นแนวโน้ม เพราะที่ผ่านมาฐานที่มั่นไม่ส่งเสริมให้ใช้คริสตัลในการแลกเปลี่ยนสินค้าอุปโภคบริโภค ยังคงปล่อยให้คูปองสะสมหมุนเวียนเป็นระบบเหมือนเงินตราเช่นเดิม ส่วนคริสตัลก็มีสถานะเหมือนสกุลเงินที่มีเสถียรภาพสูงเช่นเดียวกับทองคำในยุคก่อนวันสันโลกนั่นเอง แตกต่างจากคูปองสะสมเหล่านั้นที่เมื่อมาถึงฐานที่มั่นแห่งไหนก็ต้องไปแลกใหม่ยังจุดแลกเปลี่ยนของฐานนั้น ทว่าคริสตัลไม่ว่าไปอยู่ในฐานที่มั่นใดล้วนใช้แลกเปลี่ยนสินค้าได้โดยตรง ทั้งยังได้รับการต้อนรับอย่างดีจากผู้คน

ต่อให้เป็นคนธรรมดาซึ่งคริสตัลไม่ได้มีประโยชน์ใช้สอยอะไรสำหรับตัวพวกเขา แต่ก็นำไปแลกซื้ออาหาร เสื้อผ้า และข้าวของอื่นๆ ได้ แถมมี

มูลค่าสูงกว่าคูปองสะสม และไม่ถูกลดมูลค่าอีกด้วย

เหียนเพยพยักหน้าเล็กน้อยแล้วหรีดตาลง “ไม่รู้วากำลังคิดอะไรอยู่ ผ่านไปครึ่งหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า “ซอมบี้ที่มีคริสตัลยังมีค่อนข้างน้อย ถ้าพวกเราไม่ออกไปนอกฐานที่มั่นก็ไม่มีทางได้มันมาในเร็ว ๆ นี้”

หลัวชวินยกไหล่ “ไว้คราวหน้าเราตั้งใจไปดูกันว่าใครเอาคริสตัลมาขายในฐานที่มั่นบ้างหรือเปล่า ถ้ามี เราค่อยเอาของอย่างอื่นไปแลกก็ได้”

เหียนเพยลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ เลื้อยโหมพรหมเข้ารูปลีดำเผยให้เห็นรูปร่างของเขาได้อย่างชัดเจน ทำเอาหลัวชวินถึงกับต้องเบนสายตามองไปทางอื่น ไม่กล้ามองอีกฝ่ายตรง ๆ

“ไปกันเถอะ ฉันว่าพวกเขาคงกินข้าวกันเสร็จแล้ว พวกเราไปชนของตรงทางเดินเข้ามากันดีกว่า” เหียนเพยเดินไปยืนข้างหลัวชวินแล้วฉวยโอกาสยกมือขึ้นยี้หัวเขาเบา ๆ ทำเอาหลัวชวินนิ่งค้างตัวแข็งที่อยู่กับที่ นานสองนานก็เรียกสติกลับมาไม่ได้

กระทั่งได้ยินเสียงเหียนเพยเรียกมาจากห้องข้าง ๆ หลัวชวินถึงเพิ่งได้สติกลับมา พยายามสะกดอาการหน้าแดงเพราะชุนเคื่องเอาไว้

ช่วงนี้เหมือนชอบทำตัวรุ่มร่ามมากขึ้นทุกที เตี้ยวตบปา เตี้ยวจุงแซน เตี้ยวโอบเฮว จนจะกลายเป็นความเคยชินไปแล้ว ตอนนี่ถึงขั้นกล้าเล่นหัวอีก ตกลงเขารู้หรือเปล่าว่าชายชายไม่ควรแตะต้องตัวกัน!

หลัวชวินสำนึกได้อีกครั้งแล้วว่าตนตัดสินใจพลาดอย่างยิ่งที่ไม่ได้บอกเรื่องรสนิยมทางเพศของตัวเองให้อีกฝ่ายรู้ตั้งแต่แรก หลัวชวินใคร่ครวญอย่างหนักมานับครั้งไม่ถ้วน หรือจะหาโอกาสพูดให้รู้ตัวรู้แฉกันไปเลยดี วันหน้าอีกฝ่ายจะได้ไม่กล้าลวนลามเขาอีก แต่ความคิดนี้เพิ่งจะผุดขึ้นมาในหัว เขาก็พบว่าเหียนเพยออกจากห้องไปยังโถงทางเดินและกำลังคุยเล่นอยู่กับพวกนักศึกษาทั้งห้าคนแล้ว

วัสดุสำหรับตกแต่งบ้านเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ตอนนี้อยู่ต่างฝ่ายต่างขนของชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่ตนจำเป็นต้องใช้ไปเก็บในห้องก่อน จากนั้นค่อยขนของที่ไม่ว่างเกาะกרקห้องจนเกินไปนักกลับไปเก็บด้วย ก็เป็น

อันเสร็จ อย่างน้อยต้องเคลียร์พื้นที่ทางเดินให้โล่งขึ้น เพื่อให้คนที่จะย้ายเข้ามาอยู่ใหม่ในวันพรุ่งนี้มีที่เดิน

การขนย้ายข้าวของบนชั้นลิบหล่งเสียงดังตึงตึงโครมคราม โคร้งเคร้งปึงปึง โชคดีที่คนส่วนใหญ่ในชั้นลิบหล่งล้วนเป็นพวกที่ย้ายเข้ามาอยู่ตั้งแต่ช่วงแรกของวันสันโลก ตอนนี้พวกเขาถูกเบี่ยงเบนเกณฑ์ให้ไปช่วยงานก่อสร้างเพื่อแลกกับคูปองสะสมและเสบียง ฉะนั้นตอนกลางวันจึงไม่มีใครอยู่บ้าน ไม่อย่างนั้นพวกหลวชินทำเสียงดังหนวกหูขนาดนี้ คงมีชาวบ้านร้องเรียนไปนานแล้ว

สำหรับเหยียนเฟย การย้ายของเปลืองแรงน้อยกว่าการใช้พลังพิเศษเป็นไหนๆ

เทียบกับงานยกแผ่นเหล็กที่หลอมติดกันเป็นชั้นใหญ่ยักษ์อย่างที่เข่าเพิ่งทำในวันนี้แล้ว ไม่ว่างานไหนก็ล้วนไม่เกินไปแรง

กลับเป็นพวกนักศึกษาห้าคนนั้นที่เหนื่อยจนแทบขาดใจ วันหยุดพักผ่อนกลับกลายเป็นวันแบกหามใช้แรงงานหนักเสียได้ เหนื่อยจนเกินจะบรรยายจริงๆ

หลังจากขนของเสร็จ ทุกคนก็ไม่มีแรงจะมาโอภาปราศรัยอะไรแล้ว ต่างโบกมือแยกย้ายกลับไปพักผ่อนบ้านใครบ้านมัน

หลวชินอาบน้ำจนสบายเนื้อสบายตัวแล้ว ก็มาตรวจดูปริมาณน้ำในแท็งก์น้ำบนหลังคาทั้งสองใบ ช่วงนี้พวกเขาทำงานใช้แรงทุกวันจึงใช้น้ำหมดค่อนข้างเร็ว และจากที่ตั้งใจว่าหลังเทศกาลตรุษจีน เมื่อเข้าสู่ช่วงฤดูใบไม้ผลิ จะเตรียมปลูกพืชผลขนาดใหญ่ หลวชินจึงตัดสินใจว่าจะลงมือสร้างเครื่องผลิตน้ำสะอาดเพิ่มอีกชุดเพื่อกักเก็บน้ำไว้ใช้งาน

ช่วยไม่ได้ ใครให้เขามีห้องที่ต้องดูแลเพิ่มขึ้นมาอีกห้องกันละ ห้องที่อยู่ติดกันนั้น รอให้จัดเก็บข้าวของเข้าที่เข้าทางแล้วก็มีที่ว่างไว้ปลูกผักได้ไม่น้อย เมื่อถึงตอนนั้นเขาก็ต้องผลิตน้ำปริมาณมากเพื่อให้มีใช้รดผักได้ทุกวัน

เหยียนเฟยเดินออกมาจากห้องน้ำ เห็นหลวชินกำลังง่วนอยู่กับการรื้อตู้รื้อลัง เขาเซ็ดผมพลางเอ่ยถาม “หาอะไรอยู่หรือ?”

“เครื่องกลั่นน้ำนะ...อ๊ะ เจอแล้ว” เครื่องสำรองนี้เขาทำไว้ตั้งแต่ก่อนวันสิ้นโลก หลัวชวินหอบข้าวของพะรุงพะรังขึ้นไปในห้องน้ำชั้นลอย เพราะในห้องครัวชั้นล่างมีอยู่แล้วหนึ่งชุด ดังนั้นเขาจึงนำชุดนี้มาติดตั้งไว้ในห้องน้ำชั้นลอยดีกว่า

เหียนเพยเห็นหลัวชวินติดตั้งเครื่องกลั่นน้ำเสร็จก็ร้องอย่างอื่นต่อ เขายังไม่ทันได้เอ่ยปากถาม ก็เห็นหลัวชวินหยิบหลอดไฟและสายไฟมาสองชุด “เอานี้มาทาอะไรอีก”

“ดัดแปลงรั้งนกระทา” หลัวชวินชี้ไปที่ตู้กระจกขนาดใหญ่ตรงระเบียง ครุ่นคิดสักพักก็บอกกับเหียนเพยว่า “ช่วยฉันย้ายตู้กระจกหน่อยสิ ไม่ควรตั้งไว้ที่ระเบียงแล้ว”

“ทำไมละ” เหียนเพยวางผ้าขนหนูชิ้นๆ ลง แล้วยืนขึ้น

“ถ้าอยากให้นักกระทากออกไป ต้องปรับอุณหภูมิในตู้ให้สูงกว่าตอนนี้อีกนิด แล้วก็ต้องเพิ่มเวลารับแสงให้นานขึ้นด้วย ไม่อย่างนั้นช่วงอากาศหนาวๆ พวกมันจะไม่ออกไป” หลัวชวินพูดพลางชี้ไปยังตำแหน่งที่เขาต้องการวางตู้กระจก ตรงนี้ทำให้รั้งนกระทารับแสงได้ตลอดช่วงกลางวัน “ถ้าฟุ้งนี้ปลั๊กนากกลับมาแล้ว ช่วยทำแผ่นเหล็กปิดตรงนี้สักสองสามแผ่นให้หน่อยสิ จะได้บังแสงในตอนกลางคืน”

ตอนนี้ฐานที่มันจ่ายไฟฟ้าให้ตามช่วงเวลา แต่ในหมู่พลเรือนยังไม่ได้ใช้เทคโนโลยีพลังงานแสงอาทิตย์แพร่หลายนัก ดังนั้นเมื่อเลยช่วงสี่ทุ่ม พวกหลัวชวินจะปิดไฟชั้นล่างทั้งหมดเพื่อป้องกันคนอื่นสงสัย

แต่นักกระทาจำเป็นต้องเพิ่มเวลารับแสงให้นานขึ้นทุกวัน จึงทำได้แค่หาแผ่นเหล็กมาบังไว้ไม่ให้แสงลอดออกไปข้างนอก

“ทำตอนนี้เลยก็ได้ คินนี้ได้หลับตื่นนิ่ง พลังก็ฟื้นกลับคืนมาเองแหละ”

เหียนเพยทำที่ครอบทรงสามเหลี่ยมแบบเคลื่อนย้ายได้ตามที่หลัวชวินบอก จากนั้นหลัวชวินยังหาผ้าสีดำผืนหนึ่งมาคลุมทับเพื่อกันแสงจากภายในลอดออกไป แบบนี้คนข้างนอกก็จะไม่เห็นแสงจากกระเบียงบ้านของเขาแล้ว

“นายรู้เรื่องพวกนี้เยอะดีจัง” เขียนเพยเปรยขึ้นลอยๆ อย่างไม่ใส่ใจ “ทั้งปลูกผัก เลี้ยงนกกระทา ดัดแปลงข้าวของในบ้านสารพัด” เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่ได้ใช้และไม่มีประโยชน์มากนักสำหรับสังคมสมัยใหม่ในช่วงก่อนวันสิ้นโลก

หลัซชินกำลังเดินสายต่อหลอดไฟสองดวง เมื่อได้ยินคำพูดนี้ของอีกฝ่ายก็ถึงกับชะงักมือ ก่อนพูดกลับหัวเราะ “เมื่อก่อนฉันอยากปลูกผักไว้กินเองในบ้าน นายก็รู้ อาหารข้างนอกไม่ปลอดภัย มีแต่สวรรค์เท่านั้นแหละที่รู้ว่าผักสดและผลไม้ที่ซื้อกลับมาฉีดยาฆ่าแมลงไปเท่าไร ถูกคนขายใจโหดแอบเอาสารอะไรใส่ลงไปในนั้นบ้าง”

เขียนเพยหรีตา พยักหน้าเบาๆ พลังงาน “อิม” ในลำคอที่หนึ่งไม่รู้ว่าเขาเชื่อคำพูดหลัซชินหรือไม่

หลัซชินต่อระบบไฟแล้วก็ตั้งเวลาเปิดปิดไฟไว้ หลังจากตรวจสอบหลอดไฟแล้วว่าไม่มีปัญหา ดูข้างนอกก็ไม่เห็นแสงลอดออกมา เขาจึงลุกขึ้นยืนถอนหายใจ

ไขไก่ในบ้านหมดเกลี้ยงไปเมื่อไม่กี่วันก่อน หากโชคดีพวกนกกระทาเริ่มวางไข่และออกไข่ได้วันละฟองทุกตัว รังนี้ก็จะมิไข่ไว้เก็บกินได้วันละหกฟอง...ถ้าพวกมันไม่แก่ตายไปเสียก่อนนะ

และหากตอนนั้นมีไข่ที่ผสมพันธุ์แล้วฟักออกมาเป็นตัวได้ หลังจากขยายพันธุ์จนมีนกกระทาเพิ่มมากขึ้นแล้ว ไข่ที่เหลือจากที่ผู้ชายสองคนกินได้ทุกวันก็นำออกไปขายได้ แถมยังมีเนื้อนกกระทาให้พวกเขาสองคนกับสุนัขอีกหนึ่งตัวไว้กินอีกด้วย อนาคตไม่ต้องออกไปล่าสัตว์หรือซื้อเนื้อ พวกเขาก็มีอาหารบำรุงร่างกายเพียงพอ

หลัซชินยึดตัวตรงมองไปยังรังนกกระทาที่ดัดแปลงเสร็จสมบูรณ์ และพวกนกกระทาตัวน้อยที่อยู่รวมกันภายในตู้กระจกภายใต้ที่ครอบโลหะนั้นด้วยความพอใจ พลันรู้สึกถึงความสุขเอ่อล้นขึ้นมาในใจ ชีวิตที่เขาคาดหวังและเฝ้ารอมานานในยุควันสิ้นโลกเมื่อชาติที่แล้ว ในที่สุดก็มาอยู่ในกำมือเพราะการได้กลับชาติมาเกิดใหม่อีกครั้ง

เมื่อห้องข้างๆ ตกแต่งดัดแปลงเสร็จเรียบร้อย ถ้าหลังจากนี้ไม่มี

ใครมาทวงสิทธิ์ความเป็นเจ้าของห้องนี้คืน เช่นนั้นก็ใช้ห้องข้างๆ นั้น
ไว้ปลูกผักโดยเฉพาะได้อย่างเต็มที่ ส่วนห้องนี้ก็เอาไว้อยู่อาศัย กับปลูก
ผลไม้บางอย่างตรงระเบียงไปก็พอ

รับผิดชอบ?

เดี๋ยวนะ เรื่องนี้ใครควรเป็นฝ่ายรับผิดชอบใครกันแน่

เหยียนเพย ยืนอยู่ข้างหลังชวิน เขาเห็นในแวตตาของหลังชวินเต็มไปด้วยความสุขและความพึงพอใจขณะมองดูรั้วนกกระหาที่ถูกคลุมด้วยที่ครอบโลหะและผ้าสีดำ ของเล็กน้อยแค่นี้ก็ทำให้พอใจได้แล้วหรือต่อให้ชีวิตไม่ได้สงบสุขเหมือนกับตอนก่อนวันสิ้นโลกและไม่ได้มีพลังพิเศษแต่หลังชวินก็รู้สึกพึงพอใจกับชีวิตที่ง่วนอยู่กับการงานที่ต้องลงมือทำเองทุกอย่างแบบนี้แหละหรือ

แม้เหยียนเพยจะรู้สึกว่เป้าหมายชีวิตของหลังชวินช่างน้อยนิดเสียเหลือเกิน แต่เขาก็รู้สึกได้ชัดเจนว่ามุ่ปากของตัวเองในเวลานี้กำลังยกย้มอย่างห้ามไม่อยู่

ขนาดตัวเขาเองยังต้องยอมรับเลยว่า ไม่จำเป็นต้องมีอิทธิพลหรืออิทธิฤทธิ์ ไม่จำเป็นต้องมีคู่ชีวิตที่สวยงามเยิ้ม ไม่จำเป็นต้องมีเงินฝากในธนาคารถึงขนาดที่ว่ใช้ทั้งชาติก็ไม่หมด ไม่จำเป็นต้องใช้ของแบรนด์เนมไฮเอนด์ชื่อดังระดับโลก แค่มีย่านหลังหนึ่งที่อยู่และเลี้ยงดูตัวเองได้ สามารถจัดการดูแลทุกอย่างตามที่ใจตัวเองปรารถนามีคนที่อยู่ด้วยแล้วผ่อนคลาย อบอุ่นใจ หวานชื่น คอยแบ่งปันความสุขและความสบายใจให้กันได้สักคน เวลาที่คนทั้งสองได้คบหาและใช้ชีวิต

อยู่ด้วยกันแบบนั้นก็คือสิ่งที่มีความสุขที่สุดแล้ว

เหยียนเพียกแซนโอบไหล่หัวขวิน “เรียบร้อยแล้วไซ้ใหม่ ขึ้นห้องไปพักได้แล้วนะ พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้าอีก”

หัวขวินตัวแข็งทื่อเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้าแล้วเดินขึ้นไปยังชั้นลอยพร้อมกับเขา

แซนที่วางบนบ่าทำให้หัวขวินเกิดความประหลาดใจไม่เป็นตัวของตัวเอง เขาตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าเมื่อขึ้นไปบนห้องนอนจะเปิดอกพูดกับอีกฝ่าย ไม่อย่างนั้นมัวแต่ประวิงเวลาไปเรื่อย ๆ แบบนี้เขารับไม่ไหวแล้ว เพราะถ้าคืนนี้ฝันเพื่อเจออีก พรุ่งนี้เช้าเขาต้องตื่นสายอีกแน่

“เอ่อ คือ...” หัวขวินเดินมาถึงข้างเตียงฝั่งด้านใน เขาตื่นเต้นมากเกินไปจนไม่กล้านั่งลงบนเตียง แต่กลับจ้องเขม็งไปที่โต๊ะหัวเตียงฝั่งตัวเอง

“มีอะไรเธอ” เหยียนเพียกแซนมองเขาที่หนึ่งขณะเปลี่ยนเสื้อผ้า มาใส่ชุดนอน การกระทำของเหยียนเพียกแซนเป็นธรรมชาติเหลือเกิน

“ฉัน... มีเรื่องที่ไม่เคยได้บอกนาย...” ตอนพูดหัวขวินรู้สึกในคอแห้งผาก ว่ากันตามตรง นี่เป็นครั้งแรกที่เขายอมรับเรื่องรสนิยมทางเพศของตัวเองต่อหน้าคนอื่น

ช่วงยุควันสิ้นโลกเมื่อชาติก่อนไม่จำเป็นต้องสารภาพอะไรกับใคร เพราะหลังจากเกิดวันสิ้นโลกได้สามปี ก็ไม่เคยเห็นหญิงสาวชาวบ้านคนไหนกล้าออกจากบ้านเพียงลำพังเลย ดังนั้นคนที่ต้องการปลดปล่อยอารมณ์ความใคร่ แม้จะจ่ายเงินซื้อแล้วก็ยังหาได้แต่เพศเดียวกันเลยไม่มีใครต้องพูดอะไรถึงเรื่องนี้ ถึงจะมีคนจำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้เป็นเกย์ แต่เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เลือกไม่ได้ การมีอะไรกับผู้ชายด้วยกันจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มีให้เห็นอยู่เป็นประจำ ทุกคนก็ได้แต่พูดว่า อยากได้ผู้หญิงสักคนมาเป็นเมียเพียงเท่านั้น

หัวขวินคิดมาตลอดว่าขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป ไม่นานมนุษย์เราก็จะสูญสลาย เพราะอัตราส่วนระหว่างชายหญิงต่างกันสุดขีด อีกทั้งไม่มีทายาทมาสืบสกุล ไม่ช้าก็เร็วมนุษย์ก็จะสูญพันธุ์

แต่ตอนนี้ยังไม่ใช่ โดยเฉพาะตอนที่ต้องเผชิญหน้ากับเจ้าคน... ถ้าพูดออกไปแล้วเหียนเพยเกิดคิดว่าการที่เขาช่วยเหียนเพยไว้เป็นเพราะมีเจตนาแอบแฝงล่ะ?

หลัวชวินเหลือบมองไปยังของที่เป็นโลหะทุกชิ้นในห้องนี้โดยไม่รู้ตัว แล้วพลันตระหนักได้ว่า หากเขาพูดออกไป พรุ่งนี้จะไม่มีโอกาสได้เห็นแสงตะวันอีกแล้วหรือเปล่านะ

“เรื่องอะไรเธอ มานอนคุยกันเถอะ” เหียนเพยเลิกผ้าห่มฝั่งตัวเองแล้วลงไปนั่งพิงหัวเตียงด้วยท่าทางปกติ

หลัวชวินมองท่าทางเอนพิงหัวเตียงสบายๆ ของเหียนเพยแล้วก็แทบกระอักเลือดอยู่ในอก ทั้งที่การกระทำของอีกฝ่ายแสนจะเป็นธรรมชาติ แต่กลับดูยั่วชวนเหลือเกิน หรือว่า...อย่าเพิ่งพูดออกไปดีกว่า ใช่มั้ยล่ะ? ก็กำลังตกแต่งบ้านอยู่ อีกไม่นานพวกเขาก็จะแยกกันอยู่แล้ว

แต่เดี๋ยวนะ...ห้องนอนสองห้องของห้องนั้น เหมือนว่าตนเตรียมจะใช้เป็นห้องนอนสำรองหนึ่งห้อง ส่วนอีกห้องตัดสินใจจะทำการเป็นห้องอเนกประสงค์นี่นา ถ้าเจ้าของห้องที่เขาอยู่กลับมา แล้วเขาต้องย้ายออกไป เมื่อถึงตอนนั้นเขาก็ต้องไปนอนห้องรับแขกนะสิ

ไม่...ไม่...ไม่ได้ นอนห้องรับแขกก็ดีมากแล้ว ถึงเวลานั้นแค่เหียนเพยยอมให้เขาเข้าห้องก็นับว่าเมตตามากแล้ว แต่ถ้าอีกฝ่ายคิดว่าที่ผ่านมาหลัวชวินสร้างทำเป็นคนธรรมดาเพื่อล่อลวงและเอาเปรียบเขารึเปล่า...ไม่รู้ว่าเมื่อถึงตอนนั้นพวกल्लीเถี่ยจะยอมแบ่งที่ให้ตนนอนหรือเปล่า

“ตกลงนายเป็นอะไรกันแน่”

ทันใดนั้นเสียงของเหียนเพยก็ดังขึ้น หลัวชวินสะดุ้งตกใจพลันได้สติ ก็เห็นใบหน้าหล่อเหลาอยู่ด้านหน้าในระยะประชิด เขาผลอจ้องไผ่รอน้ำตาได้ตาซ้ายของฝ่ายตรงข้ามอย่างห้ามไม่ได้ แล้วหลุดปากพูดออกไปโดยไม่รู้ตัว “เอ่อ...ฉัน...ที่จริงฉันชอบผู้ชาย เอ่อ...แต่สบายใจได้ ฉันจะไม่เอาเปรียบนายหรอก ปกติก็มีมองบ้างนิดๆ หน่อยๆ...จะนั้นอย่า...แต่นั้นจับนี่...”

เสียงของหลัวชวินยิ่งพูดก็ยิ่งเบาลง จนสุดท้ายก็ไม่กล้าแม้แต่

จะเงยหน้า ที่จริงหากไม่พูดอะไรออกไปก็คงไม่เกิดอะไรขึ้น และคงไม่ส่งผลกระทบต่ออะไรไม่เกี่ยวกับชีวิตเขาด้วย ไม่เหมือนตอนที่พูดออกไปแล้ว

จิตใจของเขาคิดไปในแง่ร้ายอย่างห้ามไม่อยู่ เขากลัวว่าการสัมผัสแนบชิดกันของคนสองคน หากว่ามากเกินไปจะทำให้ตนเกิดความเคยชิน กระทั่งแอบคาดหวังอะไรจนทำให้เรื่องราวอาจจบไม่สวย ดังนั้นเขาเลยอยากเคลียร์ปัญหานี้กับอีกฝ่ายให้กระจ่าง แต่พอคิดว่าถ้าตนเปิดเผยความจริงไปแล้วอาจนำมาซึ่งผลกระทบในทางลบ จากที่ร่วมงานกันอย่างราบรื่นมีความสุขดี จะกลับกลายเป็นปัญหายุ่งยากน่าปวดหัวอย่างไม่รู้จบ พอคิดแบบนี้แล้ว ดูเหมือนว่าไม่พูดออกไปจะดีกว่า

ทว่าหากวันใดวันหนึ่งในอนาคตตนไม่ยอมใช้ชีวิตโดดอยู่คนเดียว แล้วจริง ๆ และหาคนที่เหมาะสมจะใช้ชีวิตร่วมกันเจอ เมื่อถึงตอนนั้นเหยียนเพยก็ต้องรู้อยู่ดีไม่ใช่หรือ หลังจากที่อีกฝ่ายรู้ความจริงแล้วจะหวงเหินถึงช่วงเวลาที่เคยใช้ชีวิตอยู่กับเขาตอนนี้อย่างไร

เหยียนเพยมองหลังชวินด้วยความประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าหลังชวินจะกล้ายอมรับออกมาตรง ๆ แบบนี้

แม้เหยียนเพยจะพอมองออกจากปฏิกิริยาท่าทางต่าง ๆ อยู่บ้าง แต่ก่อนหน้านี้ก็ฝ่ายไม่ได้ยืนยันกับเขา มันจึงเป็นแค่ความสงสัยเท่านั้น ส่วนสถานการณ์ตอนนี้...ดูเหมือนจะมีต้นเหตุมาจากการที่เขาคอยหยอดอีกฝ่ายในช่วงหลายวันมานี้สินะ

เหยียนเพยมองข้ามต้นเหตุที่วุ่นไปแบบไร้จิตสำนึก กลับโผล่ถามทันควัน “แต่นั่นจำเป็นจริงหรือ”

หลังชวินผงะไป ไม่คิดเลยว่าสมองของเหยียนเพยจะข้ามประเด็นต่าง ๆ ไปมากมาย แต่กลับมาติดใจเอาคำพูดสุดท้าย

“ก็แต่นั่นเองต้องตัวกันไฉนเล่า” เขาเป็นเกย์นะ เข้าใจไหม ผู้ชายกับผู้ชายไม่ควรแต่นั่นเองต้องตัวกัน การที่เหยียนเพยทำตัวรุ่มร่ามใส่เขามากเกินไป มันทำให้เขาอาจคิดเข้าข้างตัวเองยังไฉนเล่า

“ทำไมนายชอบผู้ชายแล้วฉันจะแต่นั่นเองต้องตัวนายไม่ได้ล่ะ” เหยียนเพยเลิกคิ้ว เอ่ยถามราวกับข้อใจเสียเต็มประดา

หลัวซวินฮึดฮัด “ผู้ชายกับผู้ชายไม่ควรจะต้องตัวกันอยู่แล้ว นายมาถูกตัวฉันบ่อย ๆ ถ้าเกิดฉันทักท้วงว่านายมีใจให้ฉันขึ้นมาจะทำ ยังไง?!” ทันทันที่คำพูดนี้หลุดปากออกไป หลัวซวินก็แทบอยากแทรกแผ่นดินหนี แบบนี้ไม่เท่ากับเป็นการบอกว่าตนคิดเกินเลยกับอีกฝ่ายไปแล้วหรือหือ อ้ากกก ซื่อมือเซมัด

จู่ๆ เหียนเพยก็ระบายยิ้มเล็กซึ่งมีเสน่ห์ ในขณะที่หลัวซวินไม่ทันได้ตั้งตัวเพราะมัวแต่ตำหนิตัวเองที่พลั้งปากพูดประโยคนั้นออกไป เหียนเพยก็เอื้อมมือไปคว้าตัวหลัวซวินลงมานอนบนเตียง

หลัวซวินตะลึงงัน เขารู้สึกเหมือนบ้านพลิกหมุนก่อนจะล้มลงบนเตียง ครั้นแล้วเหียนเพยที่อยู่ข้างๆ ก็พลิกตัวขึ้นคร่อมตัวเขา พร้อมประชิดใบหน้าเข้ามาใกล้ขึ้น ใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งริมฝีปากสัมผัสกับความอุ่นร้อน ร่างกายหลัวซวินถูกเขารวบกอดไว้แนบแน่น ตามด้วยลิ้นนุ่มค่อยๆ แทรกล่อล้ำเข้ามาสำรวจไปทั่วโพรงปาก

เสียงระเบิดดังขึ้นในหัว หลัวซวินรู้สึกเพียงสมองว่างเปล่าชาวโพลนพาให้เขาหลับตาลงโดยไม่รู้ตัว อีกฝ่ายกอดกระชับเขาไว้ ฝ่ามืออบอุ่นที่นำพาความรู้สึกสบายใจอุ่นๆ ลูบไล้แผ่นหลังและลาดไหลของเขารู้สึกของการถูกกอดแบบนี้มันช่างวิเศษและสุขใจเหลือเกิน...

ดูเหมือนการพูดความจริงออกไปจะเป็นเรื่องที่ดีมากจริงๆ

ทว่าหลัวซวินต้องรีบดึงมือเหียนเพยออกจากใต้เสื้อตัวเองเป็นพัลวันด้วยความรู้สึกเหวอ เรื่องที่ถูกนายคนนี้จุใจหมกมุ่นยังไม่ทันได้พูดถึง หลังจากที่เขาเรียกสติซึ่งล่องลอยไปไกลกลับมาแล้ว ก็พบว่าเหียนเพยสอดมือเข้ามาใต้เสื้อเขาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

ถึงแม้บรรยากาศเมื่อครู่...จะดีมากก็จริง แต่ความสัมพันธ์ของพวกเขาตอนนี้ถือว่าเป็นอะไรกัน อีกอย่าง ต่อให้เป็นคนรักกันก็ไม่ควรไวไฟถึงขั้นจูบติดแล้วขึ้นเตียงกันตั้งแต่วันแรกมั้ง แถมเขาเองก็ไม่ใช่ว่าคนที่ใช้ชีวิตที่เหลือไปหมกมุ่นกับเรื่องอะไรแบบนี้ด้วย

ยังเคลียร์กันไม่จบก็คิดจะกินฉันแล้วหรอ?!

หลัวซวินพบว่าตัวเองตั้งอยู่บนก้นก็ยังตั้งมือปลายหางของเหียนเพย

ไม่ออก จึงตระหนักได้ว่าตนสู้แรงอีกฝ่ายไม่ได้เลย เขาริบตะปบมือที่กำลังเลื่อนขึ้นมาลูบไล้หน้าอกจากนอกเสื้อ พลังถลึงตาใส่เหยียนเฟย

เหยียนเฟยเลิกคิ้วมองเขาด้วยใบหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม
“ชอบให้นับลูบตรงนี้ของนายสินะ” เอ่ยถามพลังขยับมือเคล้นคลึงเบาๆ

หลัวชวินหน้าแดงแปร๊ดขึ้นมาทันตา จังหวะนี้เองเขาถึงรู้สึกตัวว่าตำแหน่งที่ตนห้ามไม่ให้อีกฝ่ายสัมผัสดูจะไม่ค่อยถูกต้องนัก เขาไม่ใช่ผู้หญิงสักหน่อย ถูกจับหน้าอกแล้วจะเป็นไรไป

“นะ...นายมาคุยกันให้รู้เรื่องก่อนสิแล้วค่อยป่วน”

“อ้อ” เหยียนเฟยพยักหน้า แบบนี้ถ้าคุยกันเสร็จแล้วก็จับกินได้เลย
สินะ

หลัวชวินไม่รู้ตัวเลยว่าพูดอะไรพลาดไป เขายังคงถลึงตาใส่อีกฝ่าย แถมไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าตอนนี้ริมฝีปากตัวเองแดงแจ๋ สองตาวาวคลอน้ำตาจากจุมพิตเร่าร้อนแทบขาดอากาศหายใจเมื่อครู่ เหยียนเฟยเห็นตั้งแต่แรกก็คิดไม่เชื่อทันที ส่วนนั้นจึงพลันตื่นตัว ตั้งท่าพร้อมเชือดได้ทุกเมื่อ

คนที่ดูจากรูปลักษณ์ภายนอกก็ควรเป็นฝ่ายรับอย่างหลัวชวิน ถึงกับต้องกระเเมกกลบเกลื่อน พลังเบนสายตาไปทางอื่นเล็กน้อย

“เอ่อ...คือ...ฉัน...นาย...” หลังจากเปิดปากพูดออกไปแล้ว จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่า เดิมทีตนต้องการขีดเส้นแบ่งความสัมพันธ์ให้ต่างฝ่ายต่างรักษาระยะห่าง อย่าแนบชิดกันมากเกินไป แต่...เมื่อครู่ดูเหมือนเหยียนเฟยเป็นฝ่ายเข้ามาจูบเขาเองไม่ใช่เธอ ถ้าตอนนี้เขาเอ่ยปากว่า จะรับผิดชอบในสิ่งที่ปิดบังเหยียนเฟยอะไรทำนองนี้ ดูท่าสถานการณ์จะแปลกประหลาดไปสักหน่อย

ดวงตาของเหยียนเฟยโค้งขึ้น เขาค่อยๆ เลื่อนเข้าแนบชิดใบหน้าหลัวชวินช้าๆ มือที่วางอยู่บนหน้าอกในตอนแรกเลื่อนออกมาโผล่ทางคอเสื้อ แล้วเขยคางอีกฝ่ายให้หันหน้ามา จากนั้นจึงก้มลงประทับจูบ “อยู่กับฉันนะ”

หลัวชวินตะลึงงันอยู่นาน รู้สึกเพียงใบหน้าตัวเองเท่ร้อนจน

แทบไหม้ ทว่าในใจกลับยังคลางแคลง “นาย...ไม่ได้เป็นเกย์ไม่ใช่เหรอ”

หลัวชวินรู้สึกว่ามันไม่เหมือน แม้จะบอกไม่ถูกว่าเพราะอะไร แต่จากที่เขาได้สัมผัสอีกฝ่าย ก็รู้สึกว่าเหยียนเฟยไม่ได้เป็นเหมือนตนเองแน่ๆ เขาน่าจะชอบผู้หญิงมากกว่า

มันเป็นเช่นนั้นอย่างหนึ่ง เขาเองก็บอกได้ไม่ชัดเจน ทั้งยังไม่รู้ว่านี่จะเป็นเส้นที่มองพวกเดียวกันนอกแบบ ‘ผีเห็นผี’ จริงๆ หรือเปล่า เพราะช่วงก่อนยุควันสิ้นโลกก็มีเกย์หลายคนที่มีมองออกว่าใครเป็นพวกเดียวกันหรือใครที่ไม่ใช่

“ไม่ได้เป็น” เหยียนเฟยพยักหน้ายืนยัน จนถึงตอนนี้ ถ้าให้เขานึกภาพว่าตัวเองกำลังจับมือ กอดจูบลูบคลำใครสักคนในห้อง 1601 เขาคงรู้สึกอยากอาละวาดฆ่าคนมากกว่า

“แล้ว...” ทำไมชายเท่หน้าตาดีคนหนึ่งถึงมาจูบตนแบบนี้ เพราะด้วยรูปร่างหน้าตาและพลังพิเศษที่เหยียนเฟยมี ยังต้องกลัวว่าจะหาผู้หญิงไม่ได้ด้วยเหรอ

จู่ๆ เหยียนเฟยก็ขยับเอว ส่วนนั้นที่ผิงาดต้นตัวดุนดันต้นขาของหลัวชวิน ทำเอาหลัวชวินใบหน้าแดงช้ำจนแทบกลายเป็นสีม่วง “แต่ฉันมีอารมณ์กับนาย เพราะงั้นนายต้องรับผิดชอบ”

“...” หลัวชวินพลันหมดคำจะได้อตอบเหยียนเฟย เขาเบือนหน้าไปอีกด้านอย่างเงิบๆ ครั้นที่จะสนใจอีกฝ่าย

ก่อนหน้านี้หลัวชวินยังคิดจะบอกเหยียนเฟยอยู่เลยว่า ถ้าไม่รังเกียจ ตนจะรับผิดชอบทุกอย่างเอง แต่ตอนนี้พอคำพูดนั้นออกจากปากของเหยียนเฟยแล้ว ทำไมถึงรู้สึกเหมือนอันธพาลชั่วช้ากำลังขู่ขู่ขู่สาวบริสุทธิ์ขึ้นมาเสียได้ ถึงตนจะไม่ใช่ผู้หญิงก็เถอะ แต่ว่าเรื่องนี้ใครควรเป็นฝ่ายรับผิดชอบใครกันแน่

มือใหญ่อยู่ไม่สุขไต่เลื้อยไต่เลื้อยหลัวชวินต่อ ทำเอาหลัวชวินต้องรีบตะครุบไว้อีกครั้ง “มะ...ไม่ได้ แบบนี้ไม่ได้...ยังไม่ทันคบหารักกันก็จะขึ้นเตียงแบบนี้ นายไม่รู้สึกว่าเป็นการบังคับขืนใจเหรอ?”

เหยียนเฟยเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ “ฉันนึกว่าก่อนหน้านี้

พวกเรารักกันแล้วอะอีก”

หลัวชวินชะงักกันไปชั่วขณะ ก่อนกัดฟันถามตาเขียวบ๊ว “เมื่อเช้าตอนอยู่ข้างนอก นายตั้งใจจะแนฉันใช้ไหม”

เหียนเพยพยักหน้า

“แล้วที่ช่วงนี้ทุกเช้าตอนตื่นขึ้นมา...พวกเรา...นอนกอดกัน...นั่นนายก็ตั้งใจใช้หรือเปล่า”

เหียนเพยเลิกคิ้วเล็กน้อย อมยิ้มแต่ไม่ตอบ ถือเป็นการยอมรับกลายเป็นการยอมรับ

“ก่อนหน้านี้ตอนอยู่บ้านนายชอบเอามือมาพาดบ่า แต่หลังนั้นแถมบางครั้งยังจงใจเข้ามาพูดใกล้ๆ อยู่ด้านหลังฉัน ทั้งหมดนี้นายก็ตั้งใจด้วยใช้ไหม”

เหียนเพยยิ้มกว้างขึ้น ดวงตาฉายแววลึกล้ำ

“คนเจ้าเล่ห์!” ถ้าพวกเขาเป็นเกย์ด้วยกันทั้งคู่ ทุกอย่างก็อีกฝ่ายทำกับตนก่อนหน้านี้ล้วนเรียกว่าเป็นการคุกคามทางเพศได้เลย เพียงแต่เพราะตอนแรกตนมองว่าเหียนเพยเป็นชายแท้ จึงวางตัวอย่างชายแท้สองคนอยู่ด้วยกันตามปกติ เลยไม่ทันได้คิดถึง แต่...“นายไม่พูดอะไรเลยสักคำ แต่มาทำตัวรุ่มร่าม แล้วจะมาพูดว่าเรารักกันเนี่ยอะ?” นี่มันเป็นวิธีการของคนเจ้าเล่ห์เหลี่ยมจัดชัดๆ

เหียนเพยเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ทำหน้าเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “นายรู้ไหม คนที่เจ้าเล่ห์ที่สุดเป็นแบบไหน”

หลัวชวินเงยบพลงสายหน้า

“คนเจ้าเล่ห์ที่ทำเป็นวางตัวดีล่ะ”

หลัวชวินยกแขนกระทุ้งท้องเหียนเพยแรงๆ ไปทีหนึ่ง แล้วจวบจังหวะที่อีกฝ่ายเบี่ยงตัวหลบกลิ้งซลุก ๆ กลับไปนอนยังที่ของตัวเอง ดึงผ้าห่มที่หลายวันมานี้ไม่ค่อยได้ห่มดี ๆ ขึ้นมาห่อตัวแน่นอย่างกับดักแด่ ทำให้รู้สึกว้าหลังจากเขาสารภาพออกไปแล้ว รูปแบบการอยู่ร่วมกันของทั้งสองถึงได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

เหียนเพยไม่ได้เข้าซื้อต่อ เพียงขยับลุกขึ้นปิดไฟหัวเตียง จากนั้น

ทั้งตัวนอนกอดกอดกันดักแด้อยู่ ชุบน้ำเข้าหาท้ายทอยหลังขนิบ สูดกลิ่นหอมอ่อนๆ ของแชมพูอย่างเต็มปอด

ทั้งสองเงียบอยู่นาน แต่พวกเขาก็รู้ว่าอีกฝ่ายยังไม่หลับ

จู่ๆ หลังขนิบก็เอียงถามท่ามกลางความมืด “แล้วนายคิดจะเอาอย่างไรต่อไป”

ในเมื่อเหยียนเฟยจงใจหาเศษหาเลยกับเขาอย่างโจ่งแจ้งมานาน ดูเหมือนคิดอะไรกับเขา แต่เขาไม่รู้ว่าเหยียนเฟยแค่อยากลองคบหา กับผู้ชายหรือว่ามีใจให้เขาจริงๆ กันแน่

เหยียนเฟยช้าเบา ๆ ทีหนึ่งก่อนพ่นลมใส่ท้ายทอยหลังขนิบให้จิกจี้เล่น “พวกเรามาคบกันเถอะ”

หลังขนิบเงียบไปครู่หนึ่ง “ฉันชอบผู้ชาย และจากนี้ไปก็ไม่คิดเรื่องแต่งงานหรือมีลูก แต่นายไม่เหมือนกัน...ฉันไม่อยากทำให้ใครเสียเวลาในชีวิต”

เหยียนเฟยแตกต่างจากเขามาก ทั้งหน้าตาดีขนาดนี้ มีพลังพิเศษสุดร้ายกาจ แถมดูจากบุคลิกท่าทาง เห็นได้ชัดว่าได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดี คงเป็นคนจากครอบครัวฐานะร่ำรวยมากแน่ๆ ถึงได้เลี้ยงดูลูกออกมาแบบนี้ได้ อีกอย่าง เหยียนเฟยเคยไปเรียนต่างประเทศ ถ้าเป็นครอบครัวธรรมดาสามัญไม่มีทางส่งลูกไปแบบนั้นได้ ลำพังคุณสมบัติเหล่านี้ พวกผู้หญิงข้างนอกต่างก็อยากเข้าหาเขากันแล้ว กระทั่งคนที่ยอมเป็นหมายเลขสอง หมายเลขสามของเขาก็คงมีนับไม่ถ้วน

เหยียนเฟยหัวเราะอีกครั้ง “ตอนนี้โลกภายนอกเป็นแบบนี้ จะแต่งงานหรือไม่แต่งงานกันตรงไหน” เขาพูดพลางโอบกระชับกอดกอดแน่นขึ้น “ฉันแค่อยากอยู่กับนาย พวกเราจะใช้ชีวิตปลูกผัก เลี้ยงหมา เลี้ยงนกกระต่ายอย่างสงบสุข”

หัวใจหลังขนิบพลันหวนไหว อดไม่ได้ที่จะพลิกตัวกลับมา ในความมืดเขามองเห็นเครื่องหน้าอีกฝ่ายได้ไม่ชัด แต่กลับรู้สึกได้ถึงดวงตากระจ่างใสเป็นประกายของเหยียนเฟยที่กำลังจ้องเขาอยู่เช่นกัน “เพราะอะไร”

“...ความรู้สึกนะ ฉันอยู่กับนายมานานขนาดนี้ เลยรู้สึกว่านายคือ ‘บ้าน’ ที่แท้จริง” เขียนเพยเจียบเสียงไปชั่วครู่ ก่อนพูดสิ่งที่อยู่ในก้นบึ้งของจิตใจออกมา “อยู่กับนายแล้วฉันสบายใจ”

หลัวชวินเลิกริมฝีปากอย่างไม่ตั้งใจ ก่อนพูดขึ้นอย่างประหม่าเล็กน้อย

“ฉัน...เอ่อ ถึงจะไม่เหมือนกับสามีภรรยาทั่วไป แต่ถ้าฉันอยากหาใครสักคนมาใช้ชีวิตร่วมกัน ก็อยากเป็นอย่างสามีภรรยาทั่วไปที่อยู่ดูแลกันไปตลอดชีวิต ต่อให้มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง มีเรื่องไม่พอใจกันบ้าง แต่ก็จะไม่เลิกรากันเพราะใช้อารมณ์...จะไม่ใช่คู่รักที่นิดๆ หน่อยๆ ก็บอกเลิกกันเหมือนเด็กเล่นขายของ ฉะนั้นนายเก็บไปคิดให้ดีกว่าก่อนแล้วค่อยมาคุยกันเถอะ”

การมีหนุ่มหล่อเพียบพร้อมอย่างเขียนเพยมาบอกว่ารู้สึกดีกับตน หลัวชวินย่อมรู้สึกว่าการกลับชาติมาเกิดใหม่ครั้งนี้ไม่สูญเปล่า เรียกว่าได้กำไรก้อนโตเลยทีเดียวซ้ำ แต่ความรู้สึกนี้กลับทำให้เขากังวลใจ ไม่กล้าที่จะเชื่อตั้งแต่ที่แรก

เขียนเพยหัวเราะเบาๆ ก่อนโน้มหน้าเข้าไปประทับจูบแผ่วเบา ลงบนริมฝีปากอีกฝ่าย ปลายจมูกแนบปลายจมูก “ฉันรู้ ฉันก็ไม่คิดจะมีความสัมพันธ์แบบชั่วข้ามคืนเหมือนกัน ฉันบอกไปแล้วไม่ใช่เหรอว่า เวลาอยู่กับนาย ให้ความรู้สึกถึงคำว่าบ้าน ฉันอยากปกป้องรักษากัน หลังนี้ร่วมกับนายจนกว่าเราจะแก่หรือตายจากกัน”

ความคิดนี้อยู่ในใจของเขียนเพยมานานมากแล้ว ก็เหมือนอย่างที่มีคนเคยกล่าวไว้ว่า บางคนเหมาะที่จะเป็นได้แค่คู่รัก แต่บางคนแม้ไม่ได้มีรูปลักษณะภายนอกโดดเด่น ไม่ได้มีรูปร่างเชือกชี้อย่างยาวนาน แต่พอได้อยู่ด้วยกลับสัมผัสได้ถึงความสุขที่แท้จริงของชีวิต นี่ต่างหากคือคนที่เหมาะจะเป็นคู่ชีวิตตัวจริง

ที่แรกเขียนเพยก็ไม่เข้าใจ จนเกิดเหตุการณ์วันสิ้นโลกและได้พบกับหลัวชวิน เขาก็หันเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่เขาตามหามาทั้งชีวิตคืออะไร สิ่งที่เขาต้องการก็คือบ้านที่แท้จริง

คำรักท่ามกลางบรรยากาศในยามค่ำคืนฟังแล้วชวนเคลิบเคลิ้ม ทำให้หลัซชินมองข้ามเรื่องใบหน้าเปี่ยมเสน่ห์ดวงนี้ที่อาจนำพาความยุ่งยาก มาสู่ตนได้ เมื่อเหยียนเพยดึงผ้าห่มเบาๆ เขาก็ปล่อยให้อีกฝ่ายเข้ามา อยู่ในผืนผ้าห่มเดียวกัน

ทั้งสองกอดกันแน่น แต่ไม่ได้ทำอะไรเกินเลยมากไปกว่านั้น แค่ กอดกายแบ่งปันไออุ่นแก่กันและกัน หลัซชินไม่รู้ตัวตัวเองหลับไปตั้งแต่ เมื่อไร ตื่นมาก็ก็เห็นแสงอาทิตย์ฉายมาอยู่ตรงขอบฟ้า

หน้าหนาวสว่างจ้า ตอนเขาตื่นขึ้นมาก็เจตโหม่งกว่าเกือบแปดโมงแล้ว หลัซชินงงหน้าสบตากับเหยียนเพยที่เพิ่งตื่นเช่นเดียวกัน ก่อน จะหลบสายตาท่าอะไรไม่ถูก ผิดกับเหยียนเพยผู้หล่อเหลากระซากใจ เขาโน้มหน้ามอบจูบทักทายยามเช้าลงบนริมฝีปากหลัซชินหนึ่งที่พลางเอ่ย “ตื่นแล้วหรอ นอนต่ออีกหน่อยไหม”

หลัซชินรีบส่ายหน้าหวือ “ต้องตื่นแล้ว ยังไม่รู้เลยว่าพวกเขาจะ ขึ้นมาบนตึกกันกี่โมง”

วันนี้ทางกองทัพจะส่งผู้รอดชีวิตมาอยู่ที่ชั้นนี้ ทั้งสองต้องไปเอา แผ่นเหล็กออกก่อน ไม่เช่นนั้นผู้มาเยือนจะเข้ามาไม่ได้